

*Ключът към силата
на Тройната ангелска вест*

Деян Делчев   Ейдриън Ибънс   Данутат Браун

Деян Делчев   Ейдриън Ибънс   Данутат Браун

*Ключът към силата
на Тройната ангелска вест*

МАРАНАТА
МЕДИЯ

maranathamedia.bg

Посвещаваме на
Валентина Астакова

Април, 2019

Съдържание

Въведение	4
1. Първоначалната мерзост	6
2. Внедряване на мерзостта в човечеството	15
3. Мерзостта в Израил.....	24
4. Ежедневната и престъплението на запустението	34
5. Седмokratното наказание на Израил и властта на Вавилон.....	48
6. Вечното евангелие	60
7. Бойте се от Бога	69
8. Въздайте слава	74
9. Часът на Неговия съд	77
10. Поклонете се на Този, който направи	86
11. Кое води до падането на Вавилон?.....	97
12. Виното на блудницата се превръща в гнева на Бога	101
Заключение	107

Въведение

Скоро с Деян обсъждахме няколко аспекти от напредването в разбирането на Евангелието, което ни беше щедро осигурено. Темата на евангелието – оправданието чрез вяра и желаният резултат за получаване на Божия печат трябва да бъдат поставени в контекста на Тройната ангелска вест.

В един специален смисъл адвентистите от седмия ден са поставени в света като стражи и носители на светлина. На тях е поверено последното предупреждение за един загиващ свят. Над тях свети прекрасната светлина от Божието слово. На тях е поверено дело с най-гържествено значение - обявяването на първата, втората и третата ангелска вест. Няма друго дело от толкова голямо значение. Те не трябва да позволяват нищо друго да обзема вниманието им. (*Свидетелства към църквата*, том 9, с. 19, Гл. 2, Параграф 1)

Станало е достатъчно ясно, че правилното разбиране на последователността в Първата ангелска вест съдържа ключа за падането на Вавилон и изобличаването на токсичността в неговото вино. Първият ангел не просто има някакво евангелие, а по-скоро „вечното евангелие“ (Откр. 14:6), и онези, които го приемат ще пеят не само песента на Агнето, но също и песента на Мойсей, защото във вечното евангелие това е една и съща песен. Увереността в едно такова евангелие ни води до заключението, че това, което Христос е разкрил на земята в Своя характер като напълно ненасилствено, е същото вчера, днес и завинаги, а едно такова откровение ни кара да Му отдадем слава. Тогава, с откровението за този Христов характер, ние сме направени способни да участваме в часа на съда и да отсъдим за Бога като свят, милостив и справедлив. Това ще отвори сърцата ни, за да си почиваме в Този “който направи небето и земята, моретата и водните извори” и да Му се покланяме в любов и истина.

Адвентистите от седмия ден са прогласявали Тройната ан-

гелска вест от 1844 г., но без пълно разбиране на Божия характер, тази вест произвела само един ограничен израз на Втория ангел по онова време. Ключът който дава сила на Тройната ангелска вест е славната светлина от разкриването на Божия любящ характер. (Виж *Притчи Христови*, Гл. 29, Параграф 19-23). Входът към получаването на този ключ бил в ръцете на родения Син и истината за вечния завет дадена през 1888 г. от старейшините Уагонър и Джоунс.

Тази книга е едно семе. Тя е доста компактна и в нея се съдържат няколко мисли, които, ако се изучават старателно, ще процъфтят в много аспекти на Адвентната вест с вкусен плод. Ще е нужно някои идеи да бъдат прегледани отново и отново, за да бъдат разбрани в рамката на истината. Беше важно да се съберат в книга някои скорошни истини, които дойдоха при нас, за да не се изгубят, а да можем да градим върху тях в бъдеще.

Деян представя някои много добри идеи за размисъл по отношение контекста на 2520 години и това защо е имало период на негодувание от пленяването на Израил през седми век пр. Хр. до 1844 г. сл. Хр., където е започнало да се осъществява едно събиране. Откровението за Божия характер чрез Исус Христос на земята посадило семето, което трябва да даде сила за прекратяване на това негодувание (Вт. 29:28) и да ни даде един нов и жив път към самото присъствие на Бога в Най-святото място.

Тази творба съдържа податки за начина по който разбираме, че трябва да се представят пророческите периоди и заключителните сцени на земната история. Голяма част от Адвентната есхатология е била оформена според едно гледище за Бога, което не е в хармония с живота на Христос, когато е бил тук на земята. Много от тези неща трябва да бъдат поставени на правилното им място, за да може светлината на Четвъртия ангел да започне да сияе.

Тази книга предоставя ключ за един такъв процес.

Ейдриън Ибънс

Мараната Медия

1. Тървоначалната мерзост

Каквото е, вече е било и каквото ще бъде, вече е било (Еклесиаст 3:15).

Писанието ни разкрива как е започнала великата борба в небето:

Как си паднал от небето, ти, сияйна звезда [Луцифер], сине на зората! Как си отсечен до земята, ти, който тъпчеше народите! А ти казваше в сърцето си: На небесата ще се изкача, **над Божиите звезди ще извися престола си** и ще седна на планината на събранието в крайния север, ще се изкача над висотата на облаците, **ще бъда подобен на Всевишния!** (Исаия 14:12-14)

Луцифер искал да бъде подобен на Всевишния и да учреди свое собствено управление.

Ти беше херувим **помазан, за да закриляш**; и аз те поставих там; ти беше на Божия свят хълм, **ходеше сред огнени камъни**. Ти беше съвършен в пътищата си от деня, когато беше създаден, докато се намери беззаконието в теб. **От голямата ти търговия вътрешността ти се изпълни с насилие и ти съгреши;**... **Сърцето ти се надигна заради красотата ти**, ти поквари мъдростта си заради блясъка си... Ти оскверни светилищата си чрез многото си беззакония, чрез несправедната си търговия; (Йезекил 28:14-18)

Мисията на Луцифер преди неговото падение била свързана с разпръскването на светлина от познаването на Божия характер, за което свидетелстват изразите „помазан, за да закриляш“

и „ходеше сред огнените камъни“. Но по някаква причина той забравил на кого дължи своята красота и големи способности и започнал да приписва заслугите на себе си, и гордостта му се „надигнала“. Нека разгледаме разширения вариант на историята в *Духа на пророчеството*:

Преди своя бунт в небето, Сатана беше високопоставен и издигнат ангел, **следващият по почит до Божия скъп Син...** От лицето му се излъчваше специална светлина и блестеше около него по-ярко и по-красиво, отколкото тази около другите ангели; **но Исус, Божият скъп Син, имаше превъзходство над цялото ангелско множество. Той беше едно с Отец преди да бъдат сътворени ангелите. Сатана завидя на Христос и постепенно започна да си приписва властта, която се падаше единствено на Христос...** Настъпи раздор между ангелите. Сатана и неговите симпатизанти се бореха да реформират управлението на Бога. **Те бяха недоволни и нещастни, понеже не можеха да погледнат в Неговата неизследима мъдрост и да определят целите Му във възвишаването на Неговия Син Исус, предоставяйки Му такава неограничена сила и власт. Разбунтуваха се срещу авторитета на Сина.** (*Духът на пророчеството*, том 1, с. 17, 18)

Бог бил създал цялата вселена чрез Своя Син за добро на цялото творение; та да могат да имат един божествен пример за съвършено покорство и вяра, чрез които да се опосредова поклонението им на Всемогъщия Бог. Луцифер и последвалите го ангели не искали повече да се покланят на едно същество, което е получило всичко от Бога и затова те замислили да скрият факта, че Христос е единородният Син на Бога:

Те изпаднали от своята висока позиция понеже искали да бъдат въздигнати. **Започнали да възвишават себе си и забравили, че красотата на тяхната личност и характер идва от Господ Исус.** Този факт [падналите] ангели щели да скрият, **че Христос бил**

Единородният Син на Бога, и започнали да смятат, че не трябва да се консултират с Христос. (*Този ден с Бога* - с. 128, 1910 г.)

Тези ангели възприели философията на Луцифер за вродената им стойност и вече нямали доверие на Бог и Неговия Син. Отхвърляйки кроткия и благодарен Дух на Исус като получател и канал на живота от Отец, Сатана виждал мъдростта си като своя собствена, а не като Божия и така сметнал, че е достоен за поклонение точно както Бога. Благодарността била заместена със самопровъзгласяване.

Високите почести, дадени на Луцифер, не бяха оценени като специален дар от Бога и поради това не предизвикаха благодарност към неговия Създател. Той се хвалеше с блясъка и възвишеността си и се стремеше да бъде равен с Бога. (*Патриарси и пророци*, с. 37, Гл. 1, Параграф 13)

Сатана променял начина по който ангелите възприемат реалността. Ако славата им била в самите тях, тогава Бог е „изисквал“ да Му се покланяме от егоистични подбуди. Сатана успял да ги заблуди чрез едно погрешно представяне на това какъв е Бог и какви са Неговите намерения към тях. Божието поставяне на Христос над тях им изглеждало унизително. Верните ангели се опитали да им помогнат, уверявайки ги, че решението на Бога за Неговия Син не понижава тяхната стойност, че в това има велика мъдрост и то е необходимо за създадения от Бога ред във вселената и за да бъдат те напълно щастливи. Но тогава Сатана предложил следващата си заблуда във връзка с Божието управление:

Много от симпатизиращите на Сатана бяха склонни да послушат съвета на верните ангели и да се покаят от своето недоволство, и **да бъдат отново приети с доверие от Отец и Неговия скъп Син**. Тогава могъщият бунтовник заяви, че **той познавал Божия закон**, и... **че сега той, а също и те са отишли твърде далече, за да се върнат**, и че щял да се изправи срещу последниците; защото не желаел никога да почита с

робско поклонение Сина на Бога; **че Бог не би простил** и сега те трябвало да отстояват **свободата си и чрез сила да спечелят позицията и властта, която не им била предоставена** чрез доброволно споразумение. (*Духът на пророчеството*, том 1, с. 20)

Сега Сатана си позволил да им тълкува Божия закон по един начин, който да осигури гибелта им. Когато заявил, че познава закона на Бога и, че Той не би им простил, той представил погрешно самия характер на Отец.

Сатана воюваше срещу закона на Бога, защото имаше амбицията да възвиши себе си и не желал да се подчини на властта на Божия Син, великият водач на Небето... Твърдеше, че ангелите нямали нужда от закон; но че трябвало да бъдат оставени свободни да следват своята собствена воля, която винаги щяла да ги ръководи правилно;... За разлика от това, Божият ум бе създал закони и ги възвишаваше като равни на Него самия. Щастието на ангелското множество се състоеше в тяхното съвършено послушание на закона. (*Духът на пророчеството*, том 1, с. 22)

Отхвърляйки властта на Божия единороден Син, който бил получил всичко от Бога, Сатана отхвърлил примера за стойност чрез синовност и започнал да търси стойност във вярата, че качествата, които притежава са вродено негови и затова Писанието казва: „сърцето ти се надигна поради хубостта ти“. Оттук следващата логическа стъпка била избора му да вярва, че Божият закон не е принцип на естественото щастие, а нещо произволно и изкуствено наложено.

Но на нас ни се казва, че този закон е копие на Божия характер и че той не е произволен, а част от тъканта на вселената, като гравитацията, без която тя би се разпаднала:

Бог изисква от Своите деца съвършенство. Законът Му е копие на собствения Му характер и стандарт за всеки характер. (*Притчи Христови*, с. 315, Гл. 24, Параграф 25)

Тъй като законът на любовта е основа на Божието управление, щастието на всички разумни същества зависи от съвършеното им съобразяване с неговите велики принципи на правда. (*Патриарси и пророци*, с. 34, Гл. 1, Параграф 7)

Божият Син му представи величието, добротата и справедливостта на Твореца и святата и непроменяема същност на закона Му. Сам Бог бе установил реда в небето; отклонявайки се от него, Луцифер щеше да презре своя Творец и да тръгне към гибел. (*Патриарси и пророци*, с. 35, Гл. 1, Параграф 10)

Следователно, когато Луцифер представил пред ангелите Божия закон като произволен и изкуствено наложен, той всъщност представил самия характер на Бога като характер на жесток и ограничаващ диктатор. А когато някои от тях поискали да се върнат, той им внушил, че са отишли твърде далече и Бог не би им простил, и така добавил към своето изопачаване и лъжата, че Бог е непростителен. Законът на любовта, замислен да подсигури щастието на вселената бил обърнат с главата надолу, за да се представи пред заблудените от Сатана като тираничен закон на силата.

В началото на великата борба Сатана бе заявил, че Божият закон не може да се изпълнява, че правдата е несъвместима с милостта и че **ако законът бъде нарушен, на грешника ще бъде невъзможно да се прости. Всеки грях трябва да си получи наказанието**, твърдеше Сатана, така че, ако Бог отмени наказанието за греха, Той не би могъл да бъде едновременно Бог на истината и на справедливостта. (*Копнежът на вековете* – с. 761, Гл. 79, Параграф 17)

Осъдителната сила на Сатана щеше да го доведе до установяването на една **теория за справедливостта, която е непоследователна с милостта**. Той твърди, че служи в качеството си на гласа и силата Божия, твърди че решенията му са справедливи, чисти и без недостатък. По този начин той **заема седалището на**

съда и заявява, че съветите му са непогрешими.
Ето къде влиза неговата **безмилостна справедливост, един фалшификат на справедливостта, който е омразен на Бога.** (*Триумфирацията Христос – с. 11*)

Думата *омразен* в речника на Уебстър има следното значение във връзка с нейния корен:

ΑΒΗΟΡ (отвращавам се), v. t. [L abhorreo, на ab и horreo, да се наежа, да треперя и да се треса; да изглеждам ужасно.]

1. Да мразя изключително много, или с презрителност; да ненавиждам, да се отвращавам или да се гнуся.

Ето първоначалната мерзост. Тя е формулирана чрез отхвърлянето на наследството, което Бог е дал на сътворените същества чрез Христос. Това отхвърляне на наследството довело до лъжата за присъщия живот. Лъжата за вътрешния живот направила Божия закон да изглежда произволен. Сатана обрисувал закона като Божие средство за ограничаване и манипулиране на ангелите с цел извършването на Неговата воля. Това от своя страна довело до там, че справедливостта изглежда несъвместима с милостта, защото в теорията на Сатана всяко същество има присъща мъдрост, която ги ръководи; те не се нуждаели от закон. Налагането на закон, който изисква послушание, в такъв контекст, означава, че милостта е невъзможна, защото се внушавало, че всички ангели са имали достатъчно мъдрост, така че да направят което и да е нарушение на закона непроситимо. Сатана ласкаел гордостта на ангелите и представял погрешно характера на Бога. На ангелите, които повярвали в тази лъжа, не останала друга възможност освен „да отстояват свободата си и чрез сила да спечелят позицията и властта, която не им била предоставена чрез доброволно споразумение.“

Сатана твърдял, че ако Бог се обърнал и бил простил на такива ангели, това щяло да направи справедливостта да изглежда слаба; затова прошката и милостта били невъзможни.

Въпреки че познавал Бога повече от всяко друго сътворено същество, Сатана Го представил като непращаващ и жесток.

Тази идеология на Сатана е нещо омразно или *мерзост* за нашия небесен Баща, защото тя отделя Божиите деца от техния Създател. Това коствало вечния им живот.

Когато в началото Сатана ликувайки посочил към последвалите го ангели, те били почти половината от цялото ангелско множество:

Тогава Сатана, ликуващ посочи към своите симпатизанти, обхващащи **почти половината от всички ангели** и възкликна: Тези са с мен! Ще изгониш ли и тях, създавайки такава пустош в Небето? (*Духът на пророчеството*, том 1, с. 22)

И все пак около 16% от ангелите, които първоначално последвали Луцифер се върнали при Бога, защото ни се казва:

И опашката му повлече **третата част от небесните звезди** и ги хвърли на земята... И беше хвърлен големият змей, старовременната змия, наричан дявол и Сатана, който мами целия свят; хвърлен беше на земята и **ангелите му бяха хвърлени** заедно с него. (Откровението на Йоан 12:4, 9)

Когато Сатана въстана в небето, той не изложи оплакването си пред Бог и Христос; но отиде между ангелите, които го смятаха за съвършен и представи нещата така сякаш Бог го е онеправдал като е предпочел Христос пред него. **Резултатът от това погрешно представяне бе, че чрез симпатията му към него една трета от ангелите загубиха своята невинност**, издигнато положение и щастливия си дом. (*Свидетелства към църквата*, том 5 – с. 291, Гл. 30, Параграф 6)

Сатана ги лъжел, че Бог няма да им прости, но тези 16% от ангелите били приети от Бог и Христос и то, без жертва и проливане на нечия кръв. Сатанинската фалшива система за справедливост е тази, която, изопачавайки смисъла на Божия закон и характера на Бога, твърдейки, че, ако законът бъде нарушен, Бог не може да прости, насадила мисленето, че без проливането на кръв няма прощение:

А според закона почти всичко се очиства с кръв и без проливането на кръв няма опрощаване. (Евреи 9:22)

Тази логическа верига води до вярата, че *някой или нещо е трябвало да умре, за да се възстанови реда*. От текста горе изглежда така сякаш самият Бог и Неговият закон изискват кръв, но Писанието обяснява откъде е дошло това:

и самата заповед, **дадена за живот**, ми се оказа за смърт. Защото **грехът, като използва възможността чрез заповедта, ме измами и ме умъртви чрез нея**. Така че законът е свят и заповедта – свята, справедлива и добра. **Тогава това ли, което е добро, стана смърт за мен? Да не бъде!** Но грехът, за да се показва, че е грях, ми причини смърт чрез това добро нещо, (Римляни 7:10-13)

Бог е живот и светлина. Няма тъмнина в Него или в Неговия Син. Божиите заповеди са извор на живот за онези, които ги виждат през очите на Христос.

Законът на мъдрия е извор на живот, за да се избегнат примките на смъртта. (Притчи 13:14, KJV)

Това, което беше отначало, което чухме, което видяхме с очите си, което гледахме и ръцете ни попипаха за Словото на живота, защото животът се яви и ние видяхме, и свидетелстваме, и ви възвестяваме **вечния живот, който беше в Отца и се яви на нас...** (1 Йоаново 1:1-2)

Лъжите на Сатана измамили падналите ангели да мислят, че Божиите думи означават, че Той ще ги убие. Грехът причинява смърт, а не Бог. Грехът да вярват, че Бог няма да прости, съчетан с лъжата, че със сигурност няма да умрат, ги оставя с извода, че Бог е унищожител, който изисква изкупление и умилостивяване чрез кръвна жертва. Именно в тези мисли виждаме появата на първоначалния заговор на Сатана да убие Божия Син, защото Сатана от самото начало е убиец.

Вие сте от баща дявола и желаете да вършите по-

хотите на баща си. Той беше от началото убиец и не стоеше в истината, защото в него няма истина. Когато говори лъжа, от своето си говори, защото е лъжец и на лъжата баща. (Йоан 8:44, KJV)

Така че ето каква е последователността в развитието на първоначалната мерзост:

1. Отхвърляне на родения Син, който е наследил всичко
2. Оттук отхвърляне на живота като дар
3. Създаване теорията за присъщото безсмъртие
4. Която довела до теорията, че ангелите не се нуждаят от закони, които да ги управляват (понеже в техните очи Божието управление се основава на сила, а не на любов)
5. Тогава Божият закон изглежда произволен
6. И Сатана обявил, че милостта е несъвместима със справедливостта, защото съществува с присъща мъдрост не се нуждаят от милост - те имат достатъчно мъдрост, която да ги ръководи
7. Бог тогава изглежда като такъв, който не може да бъде едновременно и справедлив и прощаващ
8. Затова Сатана казал на ангелите, че Бог няма да прости
9. И че всеки грях трябва да бъде наказан
10. Това довело до идеята, че справедливостта изисква смърт
11. И така вратата за принципа на жертвеното умилостивение или наказателното заместване за престъпление била отворена

Сега Сатана копнеел да внесе тази измама в човешката раса и да ги убеди, че Бог е непрощаващ разрушител, който може да се задоволи само със смърт, чрез проливането на кръв.

2. Внедряване на мерзостта в човечеството

В единадесетте стъпки, които проучихме в предишната глава, открихме базата на която Сатана установил нов трон за себе си, сглобен от собствената му система за справедливост.

Може ли да има нещо общо с Теб **престолът на беззаконието, което замисля зло чрез закона?**
(Псалми 94:20)

Посредством фалшивата си система за справедливост, Сатана се устремил към дълго жадуваната си цел – да постави престола си над Божиите звезди. Библията ни казва, че „каквото е, вече е било и каквото ще бъде, вече е било“ (Екл. 3:15), затова историята на човека и неговото грехопадение заедно с развоя на събитията до края на времето, в което живеем днес, са само отражение на разигралите се в началото на Великата борба принципи.

Имаше война на небето, а Сатана и неговите последователи бяха изгонени. Изгонен от небето, Сатана решава да създаде царство на тази земя и да спечели човешката раса за себе си. (*Триумфацията Христос*, с. 200, Параграф 2)

В историята за грехопадението на човека виждаме приложението на същите принципи, но сега откриваме по-нататъшното им развитие чрез тази история, по отношение на това как един индивид трябва да се чувства ценен в себе си:

А змията беше най-хитра от всички полски животни, които ГОСПОД Бог беше създал. И тя каза на жената: **Истина ли каза Бог** да не ядете от никое дърво в градината? Жената каза на змията: От плода на дърветата в градината можем да ядем, но от плода на дървото, което е сред градината, Бог каза: Да не ядете от него и да не се докоснете до него, за да не умрете. А змията каза на жената: **Никак няма да умрете! Но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога — да познавате доброто и злото.** И жената видя, че дървото беше добро за храна и че беше приятно за очите, дърво желателно, за да дава знание, и взе от плода му и яде, даде и на мъжа си да яде с нея, и той също яде. (Битие 3:1-6)

Първо той безцеремонно казва на Ева, че Бог не казва истината, защото има променливи мотиви. Заявява категорично, че няма да умрат, ако ядат от плода, въпреки, че Бог също така категорично е заявил, че ще умрат. С това той инжектира чрез Ева в съзнанието на човечеството идеята за независимия вроден източник на живот и стойност – че животът ѝ не зависи от послушанието ѝ към Бога като неин източник на живот.

Когато казал на Ева, че това дърво ще я направи мъдра, Сатана въвеждал чрез Ева една нова ценностна система в ума на човечеството. Когато Сатана отхвърлил собствената си синоვნост спрямо Бога чрез отхвърлянето на Божия Син, е трябвало да намери нов начин да се чувства ценен. Това било извършено посредством една вяра във вродена мъдрост и чрез извършването на неща за повишаване на собствената мъдрост, подобно на вземането от забраненото дърво.¹ С такива обяснения Сатана представя Бога като някой, който ревниво пази познанието на това дърво за себе си, защото не желае да сподели с тях „най-добрата част“ от съкровищата на дома Си. Казва ни се, че Ева започва да гледа на това дърво точно както ѝ го е описал Дяволът – „дърво желателно, за да дава знание“, което означа-

---

1 Виж книгата *Идентичностни войни* в fatheroflove-bulgaria.com за повече подробности

ва, че тя е възприела неговата философия и светоглед, в чийто център се намира един жесток и мощен тиранин, който те съвсем наскоро са смятали за толкова добър.

Когато Адам и Ева яли от плода на дървото, те всъщност асимилирали принципите на сатанинското насилствено царство, където стойността се определя от твоята сила и постижения. Сега, когато Адам и Ева са възприели фалшивите взаимосвързани идеи на Сатана за вродения източник на живот, тираничния характер на Бога и произволно наложения им от Бога закон, тяхната естествена реакция била да се опитат да се скрият от Своя небесен Баща. Та нали щом те не умират, както им казала змията, значи Бог ще дойде да изпълни лично смъртната Си присъда над тях:

И при вятъра на деня чува гласа на ГОСПОДА Бога, като ходеше из градината; и човекът и жена му се скриха от лицето на ГОСПОДА Бога между дърветата на градината. И ГОСПОД Бог повика човека и му каза: Къде си? (Битие 3:8-9)

Ева повярва в думите на Сатана и вярата в тази заблуда по отношение на Божия характер промени състоянието и характера на самата нея и тези на съпруга ѝ. (*Ривю енд Херълд*, 5-ти януари, 1886 г. Параграф 8)

Техните характери сега били променени, чрез тези лъжи и те виждали Бога през обектива на тези лъжи. Те си го представяли като нещо, което Той не е. Как би могъл да им говори сега Бог след всички тези лъжи, които те погълнали дълбоко в съзнанието си, лъжи, които всъщност променили състоянието им и характерите им? Всичко което Бог им казвал сега щяло да се тълкува в много изкривена светлина. Бог им задал въпроси, които да изявят недвусмислено вината им, но това не ги довело до покаяние и признание, а само до оправдания и хвърляне на вината върху Бога.

И човекът каза: **Жената, която Ти си ми дал** с мен, тя ми даде от дървото и ядох. И ГОСПОД Бог каза на жената: Какво е това, което си сторила? А жената каза:

Змията ме подмами и ядох. (Битие 3:12-13)

От думите на Адам виждаме принципа за прехвърляне на личната вина към някой друг, за да изкупиш себе си. В новото разбиране на Адам за справедливостта той произнася смъртна присъда над жена си и над Бога. Въпреки че Адам не е разбирал напълно значението на думите си, тук той говорил за смъртта на Божия Син. Той също искал да направи жена си отговорна за действията му, като по този начин се стремил да я превърне в изкупление за собствения си грях. Тук виждаме началото на мерзостта, която запустява човечеството - опит за задоволяване на лъжливо правосъдие чрез поставяне на вината върху друго лице, за да се постигне очистването на някого.

След това, Той се обърнал към змията и казал следното:

И ГОСПОД Бог каза на змията: Понеже си сторила това, проклета да си измежду всеки вид добитък и измежду всички полски животни! По корема си ще се влечеш и пръст ще ядеш през всичките дни на живота си! Ще поставя и вражда между теб и жената, и между твоето семе и нейното семе; то ще ти смаже главата, а ти ще му смажеш петата. (Битие 3:14-15)

В думите „по корема си ще се влечеш и пръст ще ядеш“ Сатана можел да види естествените последици от идеологията на неговото паднало, земно и „самоподдържащо“ се царство. Но поставената между него и жената вражда била свръхестествен елемент, който Бог поставял в човечеството, за да им даде шанс отново да могат да изберат между двете царства, тъй като в настоящото си състояние те напълно се покорявали на духа на своя нов господар и били роби на греха. Този нов елемент бил силата на Божия Син, която им се давала, за да им осигури време и възможност да опознаят Бога и да променят иначе необратимата си съдба като поклонници на Сатана, но тази сила за живот можела да им се дава само с цената на разпъването на Христос:

И ще му се поклонят всички земни жители, всеки, чието име не е записано в книгата на живота на **закланото Агне от създаването на света.** (Откровението

на Йоан 13:8)

...а са отпаднали, е невъзможно да се обновят за покаяние, като **отново разпъват в себе си Божия Син и Го опозоряват.** (Евреи 6:6)

Адам и Ева не осъзнавали, че чрез своето непослушание вече разпъвали Божия Син в себе си. Причината да продължат да живеят не била това, че, в себе си, имали вроден живот, както ги учел Сатана, а това, че Христос продължил да им дава сила да живеят, за да им се даде време и способност за покаяние чрез опознаване на истинския характер на техния любящ Баща. За да даде тази сила на Адам и Ева, Христос трябва да търпи цялата им греховност, и всеки път, когато те съгрешавали, това пронизвало сърцето Му. За разлика от Сатана, за тях имало надежда, защото те не познавали Бога толкова колкото Го познавал Луцифер. Бог щял да покаже добротата Си във взаимоотношение с човечеството с течение на историята му, с цел хората най-накрая да видят „богатствата на Неговата доброта, кротост и дълготърпение“ и така да бъдат доведени до покаяние (Римл. 2:4):

Но дори и като грешник, човек се намирал в съвсем различно положение от това на Сатана. Луцифер бе съгрешил на небето **в светлината на Божията слава. Божията любов му бе разкрита така, както на никое друго същество. И при положение, че познаваше Божия характер и Божията доброта, Сатана последва собствената си егоистична, независима воля. Този избор бе окончателен. Нищо друго повече не можеше да направи Бог, за да го спаси.** А човекът бе измамен. Умът му бе заслепен от сатанинските софизми. **Той не познаваше височината и дълбочината на Божията любов. Опознаеше ли я, за него имаше надежда. Чрез наблюдаване на Божия характер той можеше да бъде привлечен обратно при Бога.** (*Копнежът на вековете*, Гл. 79, Параграф 18)

Сега когато Адам и Ева яли от плода, те напълно възприели

фалшивата система за справедливост на Сатана според която „всеки грях трябва да получи своето наказание“. За разлика от ангелите, които се върнали при Отец и Сина, те не можели вече да повярват, че Бог би им простил, без проливане на кръв. Дори още преди да се поддаде на умоляванията на Ева да яде от плода, Адам вече бил започнал да се повлиява от мисленето на фалшивата система за справедливост:

Лицето на Адам помръкна от мъка. Той изглеждаше учуден и разтревожен. В отговор на Евините думи каза, че това трябва да е врагът, за когото бяха предупредени и че според Божествената присъда **тя трябва да умре**. (*Патриарси и пророци*, с. 56, Гл. 3, Параграф 15)

С тези думи Адам показвал, че вече може да вижда Божия характер, само през изопачаващите очила на сатанинската система за справедливост. Още преди да яде от плода, Адам изглежда започнал да предполага, че Ева ще умре не от естествения резултат на греха (защото Сатана учел, че те никак няма да умрат – Бит. 3:4), а от наложена смъртна присъда изпълнена от самия Бог. Щом Адам е имал това мислене още докато е бил изкушаван да стане поданик на сатанинското царство, колко ли по-дълбоко и необратимо е навлязло то в съзнанието му след изяждането на плода. “Тя трябва да умре,” си помислил Адам, и затова не станало така, че Адам да изповяда греха си и да иска прощение – той не вярвал, че Бог би могъл да промени смъртната присъда. Ето как библейската максима, че „заплата на греха е смърт“ (Римл. 6:23), чрез фалшивата система за справедливост на Сатана в ума на Адам се превърнала в идеята, че „сам Бог въздава заплата на греха със смърт“.

За да покаже на човека какво е извършил, Бог щял да изяви разпъването на Неговия Син от Адам във видимия свят (да изяви онова, което се случвало духовно/невидимо), чрез установяването на жертвената система:

И ГОСПОД Бог направи **кожени дрехи** на Адам и на жена му и ги облече. (Битие 3:21)

Не ни се казва как са били изработени тези кожени дрехи и

кой е пролял кръвта на тези животни, но Духът на пророчеството разкрива чия ръка се е вдигнала, за да отнеме живота на първото жертвено животно:

За Адам, принасянето на първата жертва бе особено болезнена церемония. **Ръката му трябваше да се вдигне, за да отнеме живот, който само Бог би могъл да даде.** Това бе първият път, когато той стана свидетел на смърт, и той разбра, че, ако беше послушен на Бога, не би имало смърт за човек или животно. (*Патриарси и пророци*, с. 68, Гл. 4, Параграф 18)

Жертвената система прави човешкия грях да избилства, за да може благодатта много повече да избилства (Римл. 5:20). Тя изважда от човека неговата собствена съдебна система и я показва пред лицето му, за да може да повярва в Божието опрощение. Фактът, че Адам е готов да обвини Ева, когато бил разпитан, докато в същото време вярвал, че „тя трябва да умре“, показва, че Адам е готов да пожертва жена си, за да се спаси. Така принципа на кръвната жертва, който дошъл от Сатана, сега се изявява в Адам; той не е дошъл от Бога. И все пак Бог утвърждава жертвената система, за да разкрие на Адам това, което е в собственото му сърце, за да се покае и да повярва в истината за Бога и Неговата прошка. Чрез установяването на жертвената система Бог може да достигне Адам, където е паднал, само като говори на езика на неговото мислене, което вече не вярвало в Божиата милост:

Бог установи жертвоприношенията да напомнят постоянно на човека за неговия грях, като знак на разкаяние и изповядване на вярата му в обещания Спасител. Те бяха предназначени да отпечатат в ума на падналите хора тържествената истина, че грехът причинява смърт. (*Патриарси и пророци*, с. 68, Гл. 4, Параграф 18)

Когато Адам се предаде на изкушението на врага и изпадна от своето възвишено и свято положение, Сатана и неговите ангели ликуваха. **Но от трона на Бога се чу глас изговарящ думи на тайнствена важност.**

„Жертва и принос не си поискал; ушите ми си отворил: всеизгаряния и приноси за грях не си изискал. Тогава казах, Ето, дойдох: в свитъка на книгата е писано за мен, наслаждавам се да върша волята ти, о Боже мой: да, законът ти е вътре в сърцето ми.“ (*Ривю енд Херълд*, 3-ти септември, 1901 г.)

Нашият Баща никога не е искал жертва и принос, за да може да прости, но унаследената от Сатана система за справедливост поставила Адам и Ева и всички техни потомци там, където те не биха могли да повярват в Божията милост, без проливане на кръв. Ето защо следващите думи на Бог и Неговия Син към Адам звучат по-скоро като отражение на погрешното им мислене за Бога, отколкото като това какъв наистина е Отец:

И ГОСПОД Бог каза: Ето, човекът стана като един от Нас, да познава доброто и злото. И сега, да не простре ръката си да вземе и от дървото на живота, да яде и да живее вечно! Затова ГОСПОД Бог го изгони от Едемската градина... (Битие 3:22-23)

Господ никога не е познал злото, така както го е познал Адам. Думата *познава* има различни значения във връзка с познаването на нещо, но фактът, че Бог казва, че Адам е станал като един от тях в познаването на доброто и злото може да бъде едно огледало на това, което си е мислел Адам, защото Бог не познавал злото, така както Адам го е познавал. Той говорел на Адам според фалшивата идея, която Адам имал, за Божиите качества. И с това тук ние представяме една изключително важна идея. Оттук нататък Бог и Христос щели да се опитват да привлекат човека обратно към Себе Си, отразявайки мисленето на всички паднали потомци на Адам, за да направят греха им да изобилства с цел да им покажат милостта Си. Невъзможно е да убедиш някой, който е във вражда с теб, че е в грешка. Плътският ум е във вражда с Бога (Римляни 8:7) и не се доверява на нищо от това, което Бог казва. Следователно, това е единственият начин те да бъдат доведени до осъзнаване и покаяние, за да им бъде върнат изгубения вечен живот:

Защото, понеже в Божията мъдрост светът не

позна Бога чрез мъдрост, Бог благоволи чрез глупостта на това, което се проповядва, да спаси вярващите. (1 Коринтяни 1:21)

Или презираш богатството на Неговата благодат, търпеливост и дълготърпение, **без да знаеш, че Божията благодат те води към покаяние?** (Римляни 2:4)

Изглежда глупаво да се говори на човека със собственото му мислене, когато това мислене е погрешно, но това е методът, чрез който Бог разкрива на хората това, което е в сърцата им. Когато хората възприемат Божията любов чрез дара на Неговия Син, тогава те са доведени до разбирането, че имат напълно погрешно схващане за Неговия характер. Когато човекът най-накрая разбере своето изключително болно и греховно състояние, може да се покае и да бъде спасен.

3. Мерзостта в Израил

Понеже падналият човек не би повярвал, че Бог може да му прости, без преди това да е извършена жертва, която да сочи към безконечния живот на Христос и пълната святост на закона, затова Бог допуснал отразяването на разпъването и смъртта на Сина Си в животинските жертви, за да може да доведе човека до покаяние и вярата, че може да му бъде простено за греха. Виждаме как този процес е довел Авел до приемане на Христовата правда:

С вяра Авел принесе на Бога по-добра жертва от тази на Каин, чрез която за него се засвидетелства, че е праведен, тъй като Бог свидетелства за неговите дарове. И чрез тази вяра той, макар и мъртъв, още говори. (Евреи 11:4)

Авел проследил с вяра как греховете му разпъвали Божия Син благодарение на видимото представяне на това чрез животинската жертва, а Каин избрал пътя на умилостивяването на Бога чрез собствените си плодове:

И след време Каин принесе жертва на ГОСПОДА от земните плодове. (Битие 4:3)

По този начин той станал основател на езическата философия за умилостивението на боговете, чрез животински, а често и човешки жертви, което е омразно за нашия небесен Баща, понеже напълно скрива милостивото Му лице от човечеството. В сърцето на Каин бил подхранван духа на един, който е готов да даде всички плодове на собствените си ръце само и само да не приеме изобличаващата картина на кръста чрез закланото

агне. Както Каин осъдил Бога като такъв, който се нуждае Неговия гняв да бъде умилостивен чрез жертва, така той решил, че брат му е достоен за смърт, за да задоволи собствения си гняв. Каин възплътил справедливостта на Сатана в убиването на брат си. Каин бил наскърбен, че по-малкият му брат се опитал да го инструктира и си доставил предполагаемо облекчение, убивайки брат си:

...не като Каин, **който беше от лукавия и уби брат си.** И защо го уби? Защото неговите дела бяха зли, а на брат му – праведни. (1 Йоаново 3:12)

По времето на Авраам – бащата на Израил, жестокостта на езическата религия достигнала своя апогей.

Но за поклонника на Йехова тежка сянка лежеше над гористия хълм и плодородната равнина. “...ханаанците живееха в земята.” Авраам достигна целта на своите надежди само за да намери **страна, заета от отдаден на идолопоклонство чужд народ. В горите се издигаха олтари на фалшиви богове, а по околните височини се принасяха човешки жертви. Макар че вярваше в Божественото обещание, патриархът разпъна своята шатра с тревожни предчувствия.** Тогава “Господ се яви на Авраам и рече: “На твоето потомство ще дам тая земя” (Бит. 12:7). (*Патриарси и пророци*, с. 127, Гл. 11, Параграф 8)

Като учел Авраам да се доверява на обещанията Му за потомство и земя, Бог постепенно го извеждал от фалшивата система за справедливост на Сатана изявена в жестоките жертви на езическите народи. Но се изисквало доста време, за да може Авраам да се освободи от тази фалшива система за укротяване на Божеството:

Тогава, като го изведе вън, каза: Погледни към небето и изброй звездите, ако можеш да ги изброиш. И му каза: Така многобройно ще бъде твоето потомство! **И Аврам повярва в ГОСПОДА, и Той му го счете за правда.** После му каза: Аз съм ГОСПОД, който те изведох от Ур Халдейски, за да ти дам да наследиш

тази земя. А той каза: Господи БОЖЕ, **по какво да позная, че ще я наследя?** (Битие 15:5-8)

Авраам изпитвал трудност в проявата на „твърда увереност в неща, за които се надяваме, убеденост в неща, които не виждаме“ (Евреи 11:1):

Патриархът обаче все още се молеше да получи **някакъв видим знак за потвърждение за неговата вяра** и за доказателство, че Божиите милостиви намерения към следващите поколения ще бъдат изпълнени. **Господ прояви снизхождение, за да влезе в завет със Своя слуга, като използва такива форми, каквито обикновено се употребяваха между хората за утвърждаване на тържествено поети задължения.** По Божествено наставление Авраам пожертва една юница, една коза и един овен - всяко от тях на по три години, като ги разсече и сложи парчетата на малко разстояние едно от друго. Към тях прибави една гургулица и един млад гълъб, неразсечени. След това почтително мина между частите на жертвата, **правейки тържествен обет за вечно послушание към Бога.** (*Патриарси и пророци*, с. 137, Гл. 12, Параграф 16)

Казва ни се, че Авраам поискал видим знак за това, че Бог ще изпълни Своето обещание към Него и в този контекст Бог проявил снизхождение, за да утвърди завета Си с него посредством практики, които отразяват фалшивата система за справедливост. За да стане баща на вярата, Авраам имал да извърви път, който след това щял да извърви и неговия народ – от старозаветното към новозаветното мислене:

Защото е писано, че Авраам имаше двама сина – един от слугинята и един от свободната; но този, който беше от слугинята, се роди по плът, а онзи, който беше от свободната – по обещание. И това има образен смисъл, защото **тези жени представляват два завета** – единият от Синайската планина, който ражда деца за робство, и това е Агар;... а горният Ерусалим е свободен, който е майка на (всички) нас.

(Галатяни 4:22-26)

За да може да въведе Авраам напълно в новия завет, Господ трябвало да отрази обратно към Авраам неговото основано на фалшивата система за справедливост мислене:

Бог призова Авраам да бъде отец на верните и неговият живот трябваше да бъде пример на вяра за следващите поколения. **Но вярата му не бе съвършена.** Той прояви недоверие в Бога веднъж, когато скри истината, че Сара бе негова жена, и после при брака си с Агар. **За да може да стигне до най-високия образец,** Бог го подложи на друг изпит - най-трудният, на който някога е бил подлаган човек. В нощно видение му бе наредено да отиде в земята Мория и там, на планината, която ще му бъде показана, **да принесе сина си в жертва чрез всеизгаряне.** (*Патриарси и пророци*, с. 147, Гл. 13, Параграф 7)

Дотогава докато Авраам не успявал да се довери напълно на Бога за изпълнението на обещанието, той бил слушател на закона, но не и изпълнител:

Защото, ако някой е слушател на словото, а не изпълнител, той прилича на човек, който **гледа естествено си лице в огледалото,** (Яков 1:23)

Преди да може да види в Божия закон славата или характера на Бог и Неговия Син, Авраам трябвало да премине през отразяването на собственото му мислене от закона, за да се срещне лице в лице със своето неверие, за да избере да се хване напълно за ръката на Бога, въвеждаща го в новия завет:

А ние всички, с открито лице, гледайки като в огледало Господната слава, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от Господния Дух. (2 Коринтяни 3:18)

Баща ви Авраам ликуваше, че ще види Моя ден; и го видя и се зарадва. (Йоан 8:56)

Виждайки в закланото агне обещание за Спасителя, Авраам разбирал Божията милост по отношение на собствените си

представи за справедливост. Жертването на деца не било в ума на Бога, а в ума на Авраам заради културата в която живеел.

И издигнаха високи места на Ваала, за да горят синовете си в огън за всеизгарянния на Ваала - нещо, което не съм заповядал, нито съм говорил, нито Ми е идвало на ум. (Ер. 19:5; Виж също Ер. 7:31; 32:35)

Историята на Авраам, който принесъл своя син, е отражение на това, което той вярва, че Бог прави, за да посрещне справедливостта. В този процес на доверие до смърт, Авраам избира да вярва в Божието слово над самия живот и по този начин неговата вяра в Бог е запечатана в Новия Завет, въпреки че процесът включва работа с неговото изкривено мислене.

Животът и пътуването на Авраам към обещаната земя илюстрират живота и пътуването на Израил към Ханаан. Когато Бог извел Израил от Египет, Той ги поканил да влезнат в Неговия (Нов) завет. Те просто трябвало да повярват – но страданията им ги накарали да виждат Бога в една груба и Сатанинска светлина:

Затова, кажи на израилтяните: Аз съм Иеова; ще ви изведа изпод товарите на египтяните, ще ви избавя от робството ви под тях, и ще ви откупя с издигната мишца и с велики съдби. Ще ви взема за Мои люде, и ще бъда ваш Бог; и ще познаете, че Аз съм Господ, вашият Бог, Който ви извеждам изпод египетските товари. И ще ви въведа в земята, за която съм се клел, че ще я дам на Авраама, на Исаака и на Якова; и ще я дам на вас за наследство. Аз съм Иеова. И Моисей говори така на израилтяните; но поради утеснението на душите си и поради жестокото си робуване те не послушаха Моисея. (Изход 6:6-9)

Затова, когато Бог се срещнал с израилтяните на планината Синай, Той направил това като едно отражение на това, което те мислели за Него, защото това бил единственият начин да бъдат доведени до Новия завет. Те отхвърлили Новия завет и затова първо ще трябвало да минат през Стария:

А Синайската планина беше цяла в дим, защото

ГОСПОД слезе на нея в огън. И димът ѝ се издигаше, като дим от пещ, и цялата планина се тресеше силно. (Изход 19:18)

Тогава ГОСПОД каза на Мойсей: Слез и предупреди народа да не се спусне към ГОСПОДА да гледа, и да паднат мнозина от тях. (Изход 19:21)

Но ГОСПОД му каза: Иди, слез и после се качи, ти и Аарон с теб; а свещениците и народът да не се спускат да се качват към ГОСПОДА, за да не ги нападне Той. (Изход 19:24)

Какъвто си представял народът, че е Бог, такъв Той им се явил. Ако бил дошъл по какъвто и да е друг начин, те нямало да повярват, че това е Бог. Той отразил обратно към тях това, което те си мислели.

А Синайската планина беше цяла в дим, защото ГОСПОД слезе на нея в огън. И димът ѝ се издигаше, като дим от пещ, и цялата планина се тресеше силно. И тръбният глас ставаше все по-силен. Мойсей говореше и Бог му отговаряше с глас. И ГОСПОД слезе на върха на Синайската планина. И ГОСПОД повика Мойсей до върха на планината и Мойсей се изкачи. Тогава ГОСПОД каза на Мойсей: Слез и предупреди народа да не се спусне към ГОСПОДА да гледа, и да паднат мнозина от тях. (Изход 19:18-21)

Тъй като Мойсей имал повече познание за Божия характер, той се опитал да успокои страховете на народа, но дори и той все още изпитвал този страх в присъствието на Бога:

...защото не можеха да издържат онова, което им се заповядваше: „Даже животно, ако се допре до планината, да се убие с камъни“, и гледката беше толкова страшна, че Мойсей каза: „Много съм уплашен и разтреперен“. (Евреи 12:20-21)

Този страх се създава от факта, че има една атмосфера около всеки човек, която е така реална, както и въздуха, който дишаме.

Влиянието на мислите и действията на всеки човек го заобикаля като невидима атмосфера, която несъзнателно вдишват всички, които влизат в контакт с него. Тази атмосфера често се зарежда с отровни влияния и когато те се вдишват, моралният упадък е сигурен резултат. (*Свидетелства към църквата*, том 5, с. 111, Гл. 9, Параграф 15)

Атмосферата около Бога е заредена с красиви влияния, но тази атмосфера е толкова чужда на човечеството, че кара естествения човек да се страхува дълбоко от контакта с нея. По природа ние сме толкова извън хармония с Бога, че присъствието на любовта ни се струва като обреченост и унищожение в нашето естествено състояние.

По-късно, когато славната любяща светлина на Божието присъствие се спуснала над планината, те я възприели като поглъщащ огън.

И ГОСПОДНАТА слава застана на Синайската планина и облакът я покриваше шест дни, а на седмия ден ГОСПОД извика Мойсей отсред облака. И видът на ГОСПОДНАТА слава на върха на планината беше като огън пояждащ пред очите на израилевите синове. (Изход 24:16-17)

Всред всичко това Бог и Неговият Син канели целия Израел да стане представител на Техния характер и Царство пред всичките народи.

И сега, ако усърдно ще слушате гласа Ми и ще пазите завета Ми, вие ще бъдете Мое собствено притежание от всички народи, защото Моя е цялата земя. И вие ще Ми бъдете царство от свещеници и свят народ. Това са думите, които трябва да кажеш на израилевите синове. (Изход 19:5-6)

Бог призовава Своите хора чрез потъмнените възприятия на тяхното разбиране за Него.

Защото сега виждаме неясно, като в огледало, а тогава ще видим лице в лице. Сега познавам отчасти, а

тогава ще позная напълно, както и аз съм бил напълно познат. (1 Коринтяни 13:12)

Това би се случило, ако те вярвали, че Бог може да ги направи такива, като изпише Своя закон в сърцата им. Вместо това обаче те избрали да умилостивят Бога, като обещали да спазват Божия закон със собствените си сили (подобно на Авраам с Агар), показвайки, че те все още са роби на лъжливата идея, че човек има независим източник на живот или сила, чрез която може да се подчинява:

И целият народ отговори в съгласие и каза: **Всичко, което ГОСПОД е казал, ще направим.** И Мойсей отнесе на ГОСПОДА думите на народа. (Изход 19:8)

Оттук нататък Бог можел да работи с този народ само посредством издаването на заповеди, които отразявали старозаветното им мислене. Те отказали да влязат в светлината поради неверие. Тъй като лъжливата система за справедливост на Сатана овладяла умовете им, Бог можел само да продължи да отразява тяхното грешно мислене чрез утвърждаване и разширяване на жертвената система, така че законът да ги води към Спасителя:

Така че законът стана за нас възпитател, за да ни доведе до Христос, за да се оправдаем чрез вяра. (Галатяни 3:24)

Бог им дал и „видимият белег“ на Неговото светилище с видим свещеник, за да помогне на слабата им вяра да виждат в това невидимото небесно светилище и Божият Син, който служи там за тях.

Ако човекът бе опазил Божия закон, както бе даден на Адам след грехопадението му, ако Ной и Авраам го бяха опазили, **нямаше да бъде нужна наредбата за обрязване. И ако потомците на Авраам бяха опазили завета, символизиран с обрязването, те нямаше да бъдат въввлечени в идолопоклонство, нито пък би било необходимо да понесат живот на робство в Египет. Щяха да опазят Божия закон в умовете си и нямаше да е нужно той да бъде провъзгласен**

от Синай или да се напише на каменните плочи; и ако човеците бяха изпълнявали принципите на десетте заповеди, не би имало нужда за допълнителните нареждания, дадени на Мойсей. (*Патриарси и про-роци*, с. 364, Гл. 32, Параграф 3)

Но хората научаваха бавно урока. Тъй като бяха привикнали в Египет с материалните представи за Божеството и такива с най-унизително естество, за тях беше трудно да си представят съществуването или характера на Невидимия. Съжалявайки тяхната слабост, Бог им даде символ на Неговото присъствие. „Нека Ми направят светилище”, каза Той; “За да обитавам между тях” (Изход 25:8). (*Възпитание*, с. 35, Гл. 5, Параграф 8)

Историята на Израил, обаче, показва, че те избрали да използват всичко това като средство да си припишат заслуги и стойност пред Бога. Посредством делата си те се надявали да задоволят Бога и да спечелят уважението Му (Римл. 9:31, 32). Но чрез Еремия Бог ясно им казал:

Така казва ГОСПОД на Войнствата, Израилевият Бог: Прибавете всеизгарянията си към жертвите си и яжте месо! Защото не говорих на бащите ви и не им заповядах за всеизгаряния и жертви в деня, когато ги изведох от египетската земя; а това слово им заповядах и казах: **Слушайте гласа Ми и Аз ще ви бъда Бог, и вие ще Ми бъдете народ**; и ходете по всичките пътища, които ви заповядвам, за да ви бъде добре. **А те не послушаха и не приклониха ухото си, а ходиха според намеренията и според упорството на злото си сърце и Ми обърнаха гръб, а не лице**. (Йеремия 7:21-24)

Ако четем внимателно цялата история на Израил, можем да видим как Бог се борил за тях да ги изведе от онази фалшива система за справедливост, която изисква смърт и е мерзост за Него, понеже изопачава всичките любящи качества на Неговия характер, но Израил избрал да вижда в огледалото на закона

собственото си естествено лице вместо това на неговия грижовен Баща:

Ето, идват дни заявява ГОСПОД, когато ще сключа с израилевия дом и с юдовия дом нов завет. Не такъв завет, какъвто направих с бащите им в деня, когато ги хванах за ръка, за да ги изведа от египетската земя, защото те престъпиха завета Ми, въпреки че Аз им бях Господар, заявява ГОСПОД. (Йеремиа 31:31-32)

4. Ежедневната и престъплението на запустението

За съжаление Израел като нация продължил да се противопоставя на поканата да влезе в Новия Завет. Всички, които били на планината Синай, загинали, освен Халев и Исус Навин.

Докато се казва: „Днес, ако чуете гласа Му, не закоравявайте сърцата си както в преогорчението.“ Защото кои бяха тези, които, като чува, Го преогорчиха? Не бяха ли всички онези, които излязоха от Египет с Мойсей? А против кои се гневи четиридесет години? Не против онези ли, които съгрешиха и чиито трупове паднаха в пустинята? На кои още се закле, че няма да влязат в Неговата почивка? Не на онези ли, които бяха непокорни? И така, виждаме, че те не можаха да влязат поради неверието си. (Евреи 3:15-19)

А Исаия се осмелява да каже: „Намерен бях от онези, които не Ме търсеха; явен станах на тези, които не питаха за Мен.“ А за Израил казва: „Простирах ръцете Си цял ден към народ непокорен и opak.“ (Римляни 10:20-21)

Много малко хора от Израил успели да проникнат в светлината. Имало някои забележителни изключения тук и там.

Тогава Той каза: Излез и застани на планината пред ГОСПОДА. И ето, ГОСПОД мина и голям и силен вятър цепеше планините и разбиваше скалите пред

ГОСПОДА, но ГОСПОД не беше във вятъра; а след вятъра — земетресение, но ГОСПОД не беше в земетресението; а след земетресението — огън, но ГОСПОД не беше в огъня; а след огъня — звук като от тих повей. И когато Илия го чу, покри лицето си с кожата си и излезе, и застана на входа на пещерата. И ето, глас беше към него и каза: Какво правиш тук, Илия? (3 Книга на Царете 19:11-13)

Преживяването на Илия било взето, приложено и разширено от Елисей:

А когато ги видя, израилевият цар каза на Елисей: Да ги избия ли? Да ги избия ли, отче мой? А той отговори: Не ги избивай. Би ли избил онези, които би пленил с меча си и с лъка си? Сложи им хляб и вода, за да ядат и пият, и нека отидат при господаря си. И той им приготви голямо пиршество и те ядоха и пиха. После ги пусна и отидоха при господаря си. И арамейските чети не дойдоха повече в израилевата земя. (4 Книга на Царете 6:21-23)

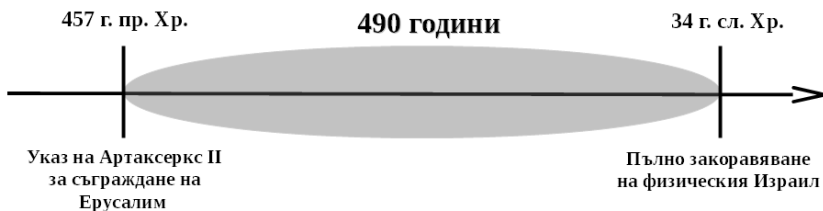
Служението на Елисей не било в състояние да донесе трайна реформа за Израел, за да могат те да изградят храма, който Езекиил видял във видение; храм, който ще бъде направен от радостните сърца на мъже и жени, които са видели славата на Господа. Неуспеха да се спазят постановленията и съдбите по един начин, който разкрива Божия характер (Левит 26:1-4), щял да затвори вратата за света така че да не може да види Бог, който е всичко друго, но не и някой, който има негодувание за греха (вместо прощателност и изцеление за греха) и управлява с желязна тояга. Израил можел да бъде глава на народите, за да бъде голяма светлина, но вместо това, светът отишъл в тъмнината за 2520 години. Ще се върнем към тази точка в следващата глава.

По времето на Вавилонския плен, на Данаил било открито колко време има още физическия Израил, преди напълно да са се закоравили в греха като народ:

Седемдесет седмици са определени за народа ти и

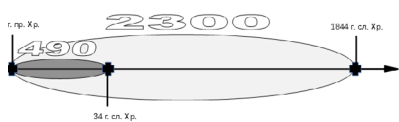
за светия ти град... (Даниил 9:24)

Тези пророчески 70 седмици са равни на 490 реални години (Ез. 4:6) и тяхното начало е „излизането на заповедта да се съгради отново Ерусалим“ (Дан. 9:25):

Това което щяло да определи дали Израил ще се закорави или ще се обърне към Бога било реакцията им спрямо събитието в последната пророческа седмица на този период (виж графиката долу):

И така, знай и разбирай: От излизането на словото да се възстанови и съгради Ерусалим до **Помазаника, Княза**, ще бъдат **седем седмици и шестдесет и две седмици**;... И той ще потвърди завет с мнозина за **една седмица**, а в половината на седмицата ще **прекрати жертвата и приноса**; и на крилото на мерзостите идва един запусител, докато решеното унищожение се излее върху запусителя. (Даниил 9:25-27)

Последната пророческа седмица обхваща времето от 27 г. сл. Хр. до 34 г. сл. Хр. В първата половина на този период Божи-

ят Син лично щял да изяви истинския характер на Своя Баща, а във втората половина хората, които повярват в Него и потвърдят завета с Него ще продължат това свидетелство. В средата на този период стои кръста, където чрез евреите, цялото човечество показало какво върши нашият грях с Божия Син. Нито евреи, нито езичници успявали да видят, че жертвите са само една илюстрация за разпъването на Христос от греховете на човечеството, и затова, с цената на страшно унижение и страдание и риск от вечна загуба, нашият небесен Баща допуснал разпъването на Неговия Син да се прояви във видимия за нас свят:

Цялото небе страдаше с Христовата агония; **но това страдание не започна**, нито свърши с Неговото явяване в човешки образ. **За нашите притъпени сетива кръстът е разкриване на онази болка, която още от начало грехът причини на Божието сърце...** (*Възпитание*, с. 263, Гл. 31, Параграф 4)

Нека помислим за това, че Бог би позволил на човека да прояви своята жестока омраза към Неговия Син в разпятието, за да може човекът да се види в огледалото и да осъзнае, че въпреки че е направил това, Бог все още иска да прости.

Чрез живота и смъртта Си, Божият Син показал недвусмислено какъв е Отец. По този начин в съзнанието на човечеството бил отворен един път към най—вътрешната част на светилището – Пресвятото място, където се разкрива чистотата на Божия любящ характер:

Седемдесет седмици са определени за народа ти и за светия ти град за свършване на престъплението и за слагане на край на греховете, и за правене на умилюване за беззаконието, и за въвеждане на вечна правда, за **запечатване на видение и пророчество**, и **за помазване на Пресвятото място**. (Даниил 9:24)

В момента в който издъхващият Спасител възкликна: „Свърши се,“ една невидима ръка раздра завесата на храма отгоре до долу... **Божие Агне, заклано от основаването на света, е мъртво. Пътят към Най-святото място е отворен. Един нов и жив път.**

пред който няма завеса, се предлага на всички.
Отгук нататък всички могат да ходят в този път...
Сякаш един жив глас бе проговорил на поклонниците:
Сега дойде краят на всички жертви и приноси. (Издание на ръкописи (MR), том 12, с. 416, Параграф 3)

От повечето християни се разбира, че прекратяването на жертвите е защото Бог ги е искал първоначално и след като Христос умрял, тогава Той ги е прекратил. Истината е, че чрез откровението на Отец в Христос в ума на човечеството вече се е отворила врата, за да види, че Бог изобщо не е такъв, че Той никога не е желал жертви и приноси. Това е, което намираме в езика на Духа на пророчеството: “Като че ли жив глас е говорил на поклонниците.” Тук е принципът на осъзнаването, което идва при тях чрез нов и жив път към Отец, заради Христовото откровение за Неговия характер.

Забележете обаче, че тази физическа изява на кръста само отворила пътя към Най-святото място, но преди да отидат там, поклонниците, които са „потвърдили завета“ с Божия Син трябва с вяра да преминат първо през преживяването на Святото място, където получават правдата на Христос, така както е изявена в Неговото възплъщение; хлябът на живота и застъпничествата и стенанията на Божия Син, пледиращ в тяхна полза, за да могат те да видят. Заради закоравяването си, еврейският народ не успял да влезе там и останал в двора (земята) на светилището:

Сатана ги накара да отидат още по-далеч - да отхвърлят и да разпънат Христос. Поставили се в такова положение, те не можаха да приемат благословието в деня на Петдесетницата, **което би им посочило пътя за небесното светилище.** Раздирането на завесата в храма показва, че еврейските жертви и обреди нямаше да бъдат повече приемани. Великата жертва бе принесена и приета. **Светият Дух, Който слезе в деня на Петдесетницата, насочи умовете на учениците от земното към небесното светилище, където Исус бе влязъл чрез собствената Си кръв, за да излива над учениците Си благодатта на Своето из-**

купление. А евреите бяха оставени в пълен мрак. Те изгубиха цялата светлина за спасителния план, която можеха да имат, и **все още се уповаваха на своите безполезни жертви и приноси.** Небесното светилище бе заело мястото на земното, но те не знаеха за промяната. Затова нямаха полза от посредничеството на Христос **в Светая.**“ (Ранни писания, с. 259, Една твърда платформа – Параграф 2)

Израил се бил прилепил към греховете си и това дало пълен достъп на Сатана до умовете им, за да ги утвърди във фалшивата си система за справедливост, според която всеки грях трябва да си получи наказанието. Те не само че не успели да изобличат това мислене пред народите, но, в отношението си към Божия Син, те напълно възприели Сатанинския ум, изявявайки негово отворачение от Божия Син. Това направило нацията да узрее за унищожение:

А един от тях, Каяфа, който беше първосвещеник през тази година, им каза: Вие нищо не знаете, нито съобразявате, че **за нас е по-добре един човек да умре за народа, отколкото да загине целият народ.** (Йоан 11:49-50)

Тогава Исус излезе навън, носейки трънения венец и пурпурната дреха. Пилат им каза: Ето Човекът! А като Го видяха, главните свещеници и служителите извикаха, казвайки: Разпъни Го! Разпъни Го! Пилат им каза: Вие Го вземете и Го разпънете, защото аз не намирам вина в Него. Юдеите му отговориха: Ние имаме закон и **според нашия закон Той трябва да умре,** защото направи Себе Си Божи Син. (Йоан 19:5-7)

Израил избрал да вижда в Божия закон себе си, вместо истинския характер на Бога и затова Бог и Неговия Син били принудени да се обърнат към езичниците. Заради фалшивата вяра в едно вродено качество и стойност на тяхната народност (тяхната кръв) евреите смятали себе си за достойни, а езичниците за измет. Чрез кръста, тази разделяща евреи и езичници стена създадена от фалшивото тълкуване на закона и Божия характер

била съборена:

Но сега в Христос Исус вие, които някога сте били далеч, сте поставени близо чрез кръвта на Христос. Защото Той е нашият мир, който направи двете едно и **събори средната стена, която ги разделяше**, като в плътта си унищожи враждата, тоест **закона със заповедите му изразени в постановления**, за да създаде в Себе Си от двата един нов човек и така да въдвори мир, и в едно тяло да примири и двата с Бога чрез кръста, като уби на него враждата. И като дойде, благовества мир **на вас, далечните, и мир на близките. Защото чрез Него и едните, и другите имаме достъп в един Дух до Отца.** (Ефесяни 2:13-18)

Светът не можел да познае мъдростта и характера на Отец директно, защото дълбоко в себе си е възприел фалшивата система за справедливост на Сатана и вярва, че без проливането на кръв, няма прощение. Отец се съгласил да предаде Сина Си на това мислене на човечеството, за да ни достигне, отваряйки път в сърцата и умовете ни за разбиране на Неговия характер, така както той е разкрит напълно в Най-святото място:

Защото, понеже **в Божията мъдрост светът не позна Бога** чрез мъдрост, **Бог благоволи чрез глупостта на това, което се проповядва**, да спаси вярващите. (1 Коринтяни 1:21)

В този контекст, глупостта на проповедта е, че Бог е изисквал смъртта на Своя Син, за да може да ни прости. Исая ни казва, че тази глупост е дълбоко всадена в нас и всеобщо вярвана:

А Той всъщност понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари. А **ние Го счетохме за наказан, поразен от Бога и унижен.** (Исая 53:4)

Идеята, че чрез Голготския кръст, Отец ни достига с нашето мислене, за да отвори път в съзнанието ни към Най-святото място се потвърждава и от символиката с бронзовата змия:

И ГОСПОД каза на Мойсей: Направи си една **отровна змия** и я сложи на прът. И всеки ухапан, като

я погледне, ще остане жив. И така, Мойсей направи **бронзова змия** и я сложи на прът. **И когато змия ухапеше някого и той погледнеше бронзовата змия, оставаше жив.** (Числа 21:8-9)

Отровата на змията е фалшивата система за справедливост на Сатана, която ни кара да вярваме, че Господ изисква проливането на кръвта на Сина Си, за да ни прости. Забележете, че точно такава змия била поставена на пръта, който символизира кръста, защото чрез кръста Бог ни достига в това погрешно мислене. Христос бил направен грях за нас:

И както Мойсей издигна змията в пустинята, **така трябва да бъде издигнат Човешкият Син**, че всеки, който вярва в Него (да не погине, а) да има вечен живот. (Йоан 3:14-15)

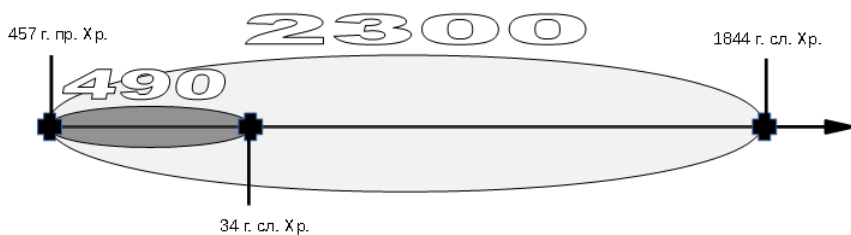
Който за нас направи грешен {Гръцки: Грях} Онзи, Който не е знаел грях, за да станем ние чрез Него праведни {Гръцки: Правда} пред Бога. (2 Кор. 5:21)

Връщайки се на думите на ангела към Данаил, че това пророчество за 490 години трябва да бъде „запечатано“ или свързано с едно „видение“, ние можем да видим, че това е видението от предишната глава:

И от единия от тях излезе един малък рог, който порасна изключително много на юг, на изток и към славната земя. И той се възвеличи до небесното войнство и свали на земята част от войнството и от звездите и ги стъпка. Чак до началника на войнството се възвеличи и отне от него ежедневната *жертва*; и мястото на светилището му беше съборено. И войнството беше предадено заедно с ежедневната *жертва* поради престъплението. И той хвърли на земята истината, действа и успя. Тогава чух един светия да говори; и един светия каза на този, който говореше: Докога се простира видението за ежедневната *жертва* и за престъплението, което докарва запустение, когато светилището и войнството ще бъдат потъпкани? И ми каза: До две хиляди и триста вечери и сутрини — тогава светилището ще

бъде отново в ред. (Даниил 8:9-14)

В началото на това видение (Дан. 8:1-8) властта на езичеството е представена чрез ескалиращата гордост на един овен (Мидо-Персия 539-331 г. пр. Хр.), който е победен от един козел (Гърция 331-168 г. пр. Хр.). Малкият рог е Рим, който преминава през две фази: езическа и духовна (папска). В езическата си фаза Рим воювал срещу физическия Израил (небесното войнство) и неговите водачи (звездите), и чрез него бил разпънат и самия Христос (Началника на войнството). Еврейският оригинал показва, че папският Рим е премахнал езичеството (постоянната *жертва*²), чрез възвишаване и това му е било позволено „заради престъплението“ или заради отстъплението на християнството – мерзостта на запустиенето (Дан. 11:31). Това тълкувание, че ежедневната е езичеството, е според разбирането на адвентните пионери, което по-късно било потвърдено и от Духа на пророчеството.³ В края на пророческите 2300 денонощия самият Христос щял да влезе в Най-святото място на небесното светилище, когато един народ щял да бъде готов да Го последва с вяра, за да възстанови напълно правилното разбиране за характера на Неговия Баща.

Смисловата връзка между пророчеството за 70^{те} седмици (490 години) и видението за 2300 денонощия⁴ е, че в края на

2 Думата жертва не съществува в оригиналния текст

3 Подробно разглеждане на този въпрос на български може да откриете в книгата „Следвахме ли хитро измислени басни“ от Робърт Уилгънд в maranathamedia.bg

4 Има и езикова връзка, защото в Дан. 9:24 ни се казва, че пророчеството за 70-те седмици е „определено“ или на еврейски „отрязано“ за хората на Даниил (евреите). Това би означавало, че 490 години

първия период, Бог щял да позволи на Неговия Син да бъде предаден, за да изпълни покварената логика на падналия човек, за да може да отвори умовете ни за пътя към Светилището; докато в края на периода от видението за 2300 денонощия, Той щял да покани онези, които са приели с вяра правдата на Сина Му, да напуснат Святото място на небесното светилище и да влязат с Него в Най-святото място, където да могат да отразят характера Му в най-чист вид.

Само приемайки с вяра Христовата правда в Святото място, хората стават способни да разбират какъв е наистина Бог, за да достигнат до преживяването на Най-святото място и така да могат да се отърват от мерзостите на фалшивата система за справедливост на Сатана:

Седемдесет седмици са определени за народа ти и за светия ти град **за свършване на престъплението и за слагане на край на греховете, и за правене на умилостивение за беззаконието, и за въвеждане на вечна правда**, за запечатване на видение и пророчество, и **за помазване на Пресвятото място...** (Даниил 9:24)

И той ще потвърди завет с мнозина за една седмица, а в половината на седмицата ще прекрати жертвата и приноса; **и на крилото на мерзостите идва един запусител**, докато решеното унищожение се излее върху запусителя. (Даниил 9:27)

В съзнанието на всички онези, които потвърждават завета с Христос, жертвата и приносът са прекратени в средата на последната пророческа седмица – видимата изява на кръста. Идващият запусител язди на крилото на двете мерзости – езичеството и папството. Втората е представител на отстъпилото християнство, което взема езическата философия за умилостивението и я облича в християнска дреха. Нашият небесен Баща

са били част от по-голям период, и тъй като в предишната глава Данаил се чудел относно видението за светилището, което включвало 2300 годишен период, може лесно да се заключи, че в 9-та глава Гавраил дава отговор на Данаил относно началото на 2300 годишния период.

е представен в „християнски“ контекст като един, който има нужда да бъде умилостивяван, посредством хиляди церемонии, индулгенции, посредничеството на самия папа, Дева Мария и душите на праведните мъченици. Самият кръст на нашия Господ Исус Христос е представян като най-висшето средство за умилостивяване на един яростен Бог, който се гневи заради престъпването на закона Му:

Съществува поразително сходство между римската църква и юдейската църква по времето на първото Христово идване. Докато евреите тайно потъпкваха всеки принцип на Божия закон, външно бяха много строги в съблюдаването на предписанията му, натоварваха го с разни изисквания и традиции, правещи послушанието мъчително и трудно. Както евреите изповядваха, че почитат закона, така и римокатолиците претендират, че почитат кръста. Те възвишават символа на Христовите страдания, а в личния си живот се отричат от Този, Когото той представя. Папистите поставят кръстове на църквите, на олтарите и на дрехите си. Навсякъде се вижда знакът на кръста. Навсякъде той се почита и възвишава външно. А ученията на Христос са погребани под купища безсмислени традиции, фалшиви тълкувания и строги изисквания... Поклонението на образи и мощи, призоваването на светии и възвеличаването на папата са изобретения на Сатана, за да отвлича мислите на хората от Бога и от Неговия Син... **Постоянните му усилия са устремени към погрешно представяне на Божия характер, на естеството на греха и на истинския изход от великата борба.** Неговите извъртания целят да намалят задължението спрямо Божествения закон и да дадат на човека свободата да греша. В същото време предразполага хората да поддържат **фалшиви представи за Бога, да гледат на Него по-скоро със страх и омраза, отколкото с любов.** Присъщата жестокост на собствения си характер приписва на Твореца. Тя е въплътена в религиозните системи и намира из-

раз във формите на богослужение. По този начин умовете на хората биват заслепени и Сатана си ги осигурява като свои средства, воюващи срещу Бога. Чрез изопачени представи за Божествените качества езическите народи бяха научени да вярват, че за да осигурят благоволенията на Божеството, са нужни човешки жертви; и под различните форми на идолопоклонството са били извършвани потресаващи жестокости [ежедневната]⁵. Римокатолическата църква, обединяваща формите на езичество и християнство и както езичеството, изопачаваща характера на Бога [престъплението или мерзостта на запустението], е прибягнала до практикуването на не по-малко жестоки и възмутителни неща. (Великата борба, с. 568, 569, Гл. 35, Параграф 18-22)

Чрез този процес на внедряване на езичеството в християнството, християните повторили историята на отстъпилия Израил. Затова, когато настъпило времето те да последват своя небесен Първосвещеник в Най-святото място, за да проумеят истинския характер на своя небесен Баща (в края на 2300 години), малцина отговорили на призива на Исус, който се съдържа във вестите на трите ангела (Откр. 14:6-12):

Много хора се ужасяват от поведението на евреите, отхвърлили и разпънали Христос. Като четат истори-

5 Текстът в квадратните скоби е добавен от мен във всички цитати на тази книга.

ята на неговото малтретиране, те мислят, че биха Го обичали и не биха се отрекли от Него, както направи Петър, нито пък биха Го разпънали, както направиха евреите. Но Бог, Който чете в сърцата на всички, е подложил на изпит любовта им. Цялото небе наблюдаваше с най-дълбок интерес приемането на първата ангелска вест. Но мнозина, които изповядваха, че обичат Исус и които са проливали сълзи при четенето на историята за кръста, осмиваха радостната вест за Неговото идване. Вместо да я приемат, те я обявиха за заблуда. Мразеха онези, които обичаха Неговото идване и ги изключваха от църквите. Отхвърлилите първата ангелска вест не можаха да се възползват от втората; нито можаха да се възползват от среднощния вик, който трябваше да ги подготви **чрез вяра да влязат с Исус в Светая Светих на небесното светилище**. А чрез отхвърлянето на двете предишни вести те така са помрачили разума си, че не могат да видят никаква светлина в третата вест, **която посочва пътя към Светая Светих**. Видях, че **както евреите разпънаха Исус, така и църквите по име бяха разпънали тези вести, затова не разбират пътя към Светая Светих и не могат да имат полза от посредничеството на Исус. Както евреите, които принасяха своите безполезни жертви, те изпращат своите безполезни молитви към отделението, което Исус беше напуснал**. А Сатана, доволен от тази измама, възприема религиозен характер и води мислите на тези мними християни към себе си, действайки със силата си, знаменията си и лъжливите си чудеса, за да ги хване в своята примка. (*Ранни писания*, с. 260, Една твърда платформа, Параграф 2-4)

Нека обобщим казаното дотук. В 34 г. сл. Хр. физическият Израил окончателно запечатал съдбата си, чрез убиването на дякон Стефан (Деяния 7:51-60). Както видяхме, Голгота (видимата изява на кръста) разделя последната пророческа седмица, в 490^{те} години, на две части от по 3 ½ реални години. Всяка от

тези части се състои от 1260 реални дни.⁶ Следователно свидетелството за Божия характер, чрез което Израил щял да реши сам съдбата си, се реализирало от Божия Син и от Неговите последователи в рамките на един период от 2520 дни, разделен на два равни периода от по 1260 дни.

Както ще видим по-нататък, това е доста значимо, защото отразява факта, че на кръста нашият Господ Исус Христос понася мерзостта на нашето греховно мислене, възприело напълно фалшивата система за справедливост на Сатана.

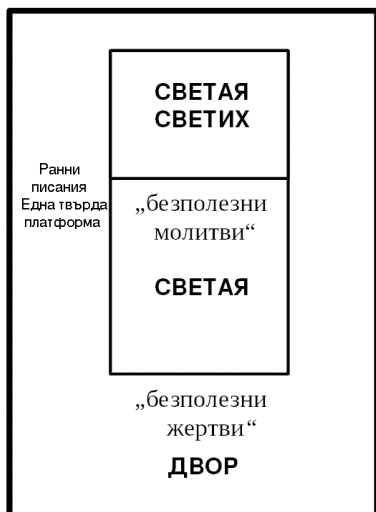
---

6 Библейската година в пророчеството е 360 дни, както става ясно от сравняването на пророческия период 1260 дни (Откр. 11:3), който е също и 42 месеца (Откр. 11:2), което е възможно само, когато един библейски месец е 30 дни, една година съответно 360 дни. Отгук 3 ½ години умножени по 360 дни са равни на 1260 дни.

5. Седмократното наказание на Израил и властта на Вавилон

Изследването ни дотук показва, че по същество физическият Израил и християните не са служители на два различни завета, а всички народи, във всички времена на историята са призвани да преминат от старозаветното към новозаветното мислене, за да приемат с вяра обещанията на единия вечен завет:

А Бог на мира, който чрез кръвта на **вечния завет** възведе от мъртвите великия Пастир на овцете – нашия Господ Исус – нека ви усъвършенства във всяко добро нещо, за да вършите Неговата воля, **като изработва във вас това, което е угодно пред Него, чрез Исус Христос**, на когото да бъде слава за вечни векове. Амин. (Евреи 13:20-21)

В този смисъл и евреи и езичници били поканени да бъдат част от Божия народ, който следва Неговия Син до Най-свящото място в разбирането и отразяването на Божия характер. Но макар че много отделни личности са били успешни в това пътуване според светлината, която са имали в своето време, колективното преживяване на

евреите, а след това и на християните се оказало един много болезнен, за Бог и Неговия Син, провал. Макар че ранните християни последвали Христос в Святото място, последвалото отстъпление върнало християнския народ в разбиранията типични за двора на светилището, където е отразено мисленето на падналия човек, че „без проливане на кръв, няма прощение“:

И даде ми се тръстика като тояга и ми се каза: Стани и измери Божия храм и олтара, и онези, които се кланят в него; но **двора, който е извън храма, остави и не го измервай, защото той се даде на нациите, които ще тъпчат светия град четиридесет и два месеца.** (Откровението на Йоан 11:1-2)

Тези 42 пророчески месеца са времето на папската власт (538-1798 г. сл. Хр.), когато действа „мерзостта, която докарва запустение“. Малцина са онези, които в този период се опитват като народ да продължат пътя си с вяра в светилището, докато официалното християнство ги преследва заради фалшивата си система за справедливост, заради която отразява качествата на звяр:

...и се поклониха [народите] на змея [езическият Рим], защото даде власт на **звяра** [папския Рим]; и се поклониха и на звяра, като казваха: Кой е като този звяр? Кой може да воюва против него? И му се даде уста да говори **големи неща и богохулства**; и **му се даде власт да действа четиридесет и два месеца.** И той отвори устата си за **хули против Бога**, за да хули Неговото Име [характер] и **Неговата скиния**, и онези, които живеят на небето. И му се даде **да воюва против светиите и да ги победи**; и му се даде власт над всяко племе и народ, и език, и нация. (Откровението на Йоан 13:4-7)

Затова историята на евреите и християните е една история, в която Божият Израил е представен като понасящ последиците от престъпването на вечния завет:

Но ако не Ме послушате и не изпълнявате всички тези заповеди, и ако презрете наредбите Ми, и ако ду-

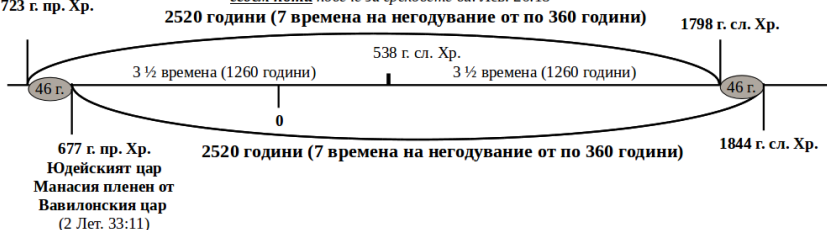
шата ви се погнуси от законите Ми, така че да не изпълнявате всичките Ми заповеди, и нарушите завета Ми, тогава, ето какво ще ви направя [последници от вашето греховно мислене]: ще изпратя върху вас ужас, изтощение и треска, от които ще угаснат очите ви и ще се стопи душата ви; и ще сеете семето си напразно, защото враговете ви ще го ядат. Ще насоча лицето Си против вас и ще бъдете избити пред враговете си; онези, които ви мразят, ще владеят над вас и ще бягат, когато никой не ви гони. И ако при всичко това не Ме послушате, ще ви накажа **седем пъти** повече за греховете ви. Ще строша гордостта на силата ви и ще направя **небето ви като желязо и земята ви като бронз**. Силата ви ще се изразходва напразно и земята ви няма да дава реколтата си и дърветата на земята няма да дават плода си [вярата във вродения източник отделя от Бога и правдата не може да роди плод]. И ако ходите против Мен и не желаете да Ме слушате, ще наложа върху вас **седем пъти повече язви**, според греховете ви. Ще изпратя между вас **диви зверове**, които ще ви лишат от децата ви [папството], ще изтребят добитъка ви и ще ви направят да намалеете и пътищата ви ще запустеят. И ако от това не приемете поправление от Мен, а ходите против Мен, тогава и Аз ще ходя против вас и ще ви поразя **седмкратно** заради греховете ви. (Левит 26:14-24)

Това, че небето ще стане като желязо, а земята като бронз, говори много, тъй като предметите в двора на светилището са направени от бронз и отразяват онзи примес от фалшиво и истинско разбиране за Божия характер. Бронзовият олтар, където били жертвани животните, символизира Голгота. Но ние вече видяхме, че чрез бронзовата змия Господ представя кръста като средство, чрез което Отец ни достига в нашето мислене. Бронзовият умивалник, който е следващият предмет в двора, бил направен от огледалата на жените (Изх. 38:8), символизирайки по този начин преживяването в двора, където Божият закон отразява естественото лице на Израил вместо това на Неговия

любящ Бог. Многократното повтаряне на това седмкратно понасяне на последиците представя един период от седем времена (пророчески години) всяко от които е равно на 360 реални години:

Израил откаран в плен от Асирия (4 Царе 17:6-18) 723 г. пр. Хр.

И ако при всичко това не Ме послушате, ще ви накажа седем пъти повече за зреховете ви. Лев. 26:18

Първият период от 3 ½ времена (1260 години) показва властта на езичеството, а вторият тази на папството:

И той [папския Рим] ще говори думи против Всевишния и ще тормози светиите на Всевишния и ще замисли да промени времена и закони; и те ще бъдат предадени в ръката му до **време и времена и половина време** [3 ½ времена]. (Даниил 7:25)

Представено като „мерзостта на запустението“ папството получава власт 30 години преди 538 г. сл. Хр., когато кралят на франките Кловис приема католическата вяра и започва да воюва срещу противниците на католицизма. Пророческият период от Дан. 12:11 показва, че възприемането на католическата вяра от този езически владетел и подкрепата му за установяването на папската власт, чрез отстраняване на нейните врагове е събитие, което е по-подходящо начало за мерзостта на запустението от 538 г. Данаил 12:11 казва, че тази власт трае 1290 години, вместо 1260 години.

Божият план за Израил бил те да бъдат глава на народите, чрез която Той да може да благославя цялата земя според сключения с Авраам завет:

Ще благословя онзи, които те благославят, и ще прокълна онзи, който те кълне, и в теб ще се благосла-

вят всички земни племена. (Битие 12:3)

И ГОСПОД ще те направи глава, а не опашка, и ти ще отиваш само нагоре [към Най-святото място], а не надолу, ако слушаш заповедите на ГОСПОДА, своя Бог, които днес ти заповядвам да пазиш и вършиш, (Второзаконие 28:13)

Но последиците от престъпването на завета щели да превърнат Израил в опашка:

Чужденецът, който е сред теб, ще се издига все по-нагоре и по-нагоре от теб, а ти ще падаш все по-надолу и по-надолу [към двора със земните разбирания]. Той ще ти заема, а ти на него няма да заемаш; **той ще бъде глава, а ти ще бъдеш опашка.** (Второзаконие 28:43-44)

Именно чрез този процес, Вавилон се превърнал в глава на народите, на мястото на Израил, а те в негови роби:

Ти, царю [вавилонският цар Навуходоносор], си цар на царете — на теб небесният Бог е дал царството, властта, силата и славата. И навсякъде, където живеят хора, полски зверове и небесни птици, Той ги е дал в твоята ръка и те е поставил владетел над всички тях. **Ти си златната глава.** (Даниил 2:37-38)

Ако Израил напредвал в пътя към Светая Светих, който напредък зависел от опознаване характера на истинския Бог, неговото преживяване щяло да бъде маркирано от степенуването на металите от желязо и бронз към чисто злато. Интересно е, че заелият мястото на Израил, Вавилон, е представен като златна глава, но следващите царства на металния колос са представени с все по-ниско качество метали: сребро, мед и желязо (Дан. 2:31-33). Тази деградация също отразява деградацията в разбирането на Божия характер на тези езически народи. Тя е отразена и във видението на Данаил в 7^{ма} глава, където същите империи са представени като зверове; всеки следващ, по-жесток от преходния.

По този начин, всички царства, които идват след Вавилон са

само негово разширение, защото той е главата на образа. Този процес (логика) на деградация бил завършен в самата златна глава като семе за това, което би било крайният резултат от цялостния образ на царствата. По времето на последния владетел Валтасар деградацията в неразбирането на Божия характер била пълна и тя се проявила така:

Тогава донесоха **златните съдове, които бяха изнесени от храма на Божия дом**, който беше в Ерусалим; и царят и големците му, жените му и наложниците му пиеха от тях. Пиеха вино и **хвалеха боговете от злато, сребро, бронз, желязо, дърво и камък**. (Даниил 5:3-4)

Сега Вавилон се хвалел не само със златото, но с цялата поредица на деградацията, изразена чрез материалите. По този начин излиза напълно от познанието за Божия характер, разкрит в светилището, където редът на материалите е точно обратен. Седемте времена (2520 години) показват, че властта на Вавилон над света ще трае точно толкова, колкото трае и наказанието над Израил. Това е така защото само Израил има познанието чрез неговите пророци да проумее истинския характер на Бога. Когато Израил се движи в противоречие с истината за характера на Бога като нарушава Неговите заповеди, постановления и съдби, целият свят ходи в тъмнина.

Интересно е, че цифровата стойност на думите, които били изписани на стената на Вавилон в нощта на завладяването му от Персите е отново 2520. Кодираната фраза, “мене, мене, текел, уфарсин” била изтълкувана от Данаил като непосредствено приложение за царството на Валтасар по следния начин:

Това е значението на това нещо: Мене: Бог е **преброил дните на царството ти и ги е свършил**. **Текел**: Претеглен си на везните и си намерен недостатъчен. **Перес (Уфарсин)**: Царството ти се раздели и се даде на мидяните и персите. (Даниил 5:26-28)

Но тези думи също представляват и мерни единици със следната стойност:

Мина (“мене“ на арамейски) = 50 сикъла (текел)

„Уфарсин“ освен че се отнася за Персите означава и разделиям на половина, както става ясно от тълкуванието и това би била стойността на половината от основната мярка (Мина). Тогава стойността на фразата в сикли би била:

Мене = 50 сикъла

Мене = 50 сикъла

Текел = 1 сикъл

Уфарсин = $\frac{1}{2}$ Мина = 25 сикъла

Общо = 126 сикъла

Но Ез. 45:12 показва, че един сикъл е двадесет гери и тогава получаваме

$$126 \times 20 = 2520.$$

В този глобален план на вавилонската власт, обхващаща 2520 годишния период на мерзостите, Валтасар е прототип на оригиналния цар на Вавилон – Луцифер (Ис. 14:3, 12-14). Обявяването на неговото падане е станало на Голгота и затова не е случайно, че Духът на пророчеството прави паралел между двете събития:

Същата ръка, която изписа буквите на стената, които съдържиха осъждането на Валтасар и края на вавилонското царство, раздра завесата на храма отгоре до долу, отваряйки един нов и жив път за всички [към истинския характер на Отец], високопоставени и простолюдие, богати и бедни, евреи и езичници. Отгук нататък хората можеха да идват при Бога без свещеник или управител. (*Ръкопис 101*, 1897 г., Параграф 16)

Чрез отваряне на пътя към истинския характер на Отец, смъртта на Христос обявявала края на Вавилонското царство. Но самият действителен край щял да дойде, когато един народ влезе в Най-святото място и отрази славата на небесния Баща (Откр. 14:1).

Идеята за 2520 годишната власт на Вавилон, чрез мерзостта откриваме и в присъдата над вавилонския владетел Навуходоносор:

Той извика силно и каза така: Отсечете дървото и изсечете клоните му; отърсете листата му и разпръснете плода му; нека бягат животните изпод него и птиците от клоните му! Но пъна с корените му оставете в земята, и то стегнат с обръч от **желязо и бронз** [деградация в отразяването на божествения характер] сред полската зеленина; и нека се мокри от небесната роса и нека **участва с животните в тревата на земята**. Нека **човешкото му сърце се измени и нека му се даде животинско сърце**; и така нека минат над него **седем времена**. (Даниил 4:14-16)

Така преживяването на този вавилонски владетел станало емблематично за цялата власт на Вавилон през 2520^{те} години.

Както се вижда на последната диаграма, в зависимост от това дали се отнася за целия Израил или за южното царство Юда, периодът от 2520 години завършва съответно в 1798 г. или в 1844 г. Първата дата бележи политическата капитулация на папството с пленяването на папа Пий VI^{ти} от войските на Наполеон. Втората е също края на пророчеството за 2300 денонощия, когато адвентният народ проследява с вяра влизането на Божия Син в Светая Светих за възстановяване на цялата система на истината като жизненоважна платформа за познаването и отразяването на истинския характер на Бога. Затова откриваме във вестта на Втория ангел дадена през лятото на 1844 г. новината, че Вавилон е паднал (Откр. 14:8).

Тълкуванието на адвентните пионери за взаимосвързаните пророчески периоди: 70 седмици (Дан. 9:25), 2300 денонощия (Дан. 8:14), 1260 дни (Дан. 7:25; 12:7; Откр. 11:2, 3; 12:6, 14 и 13:5), 1290 дни (Дан. 12:11), 1335 дни (Дан. 12:12) и 2520 дни и разбирането им на ежедневната като символизираща езичеството са отразени в пророческата карта от 1843 г., за която Елън Уайт казва:

На 23 септември 1851 г. Господ ми показа, че за втори път е протегнал ръката Си, за да събере отново останалите от Неговия народ, и че за това време на събиране е необходимо усилията да се удвоят. По

време на разпръсването Израил бе поразяван и разделен, но сега, във **времето на събирането** [след края на 2520 години], Бог желае да излекува и превърже Своя народ... **Видях, че пророческата карта от 1843 г. бе ръководена от ръката на Господа и че тя не трябва да бъде променяна; че числата бяха такива, каквито Той искаше да бъдат; че Неговата ръка ги покриваше и скри една грешка в някои от числата [несъществуващата нулева година], така че никой да не може да я види, докато Той не отмахне ръката Си. Тогава видях във връзка с „ежедневната“ (Данаил 8:12), че думата „жертва“ беше добавена от човешка мъдрост, и не принадлежи на текста, и че Господ е дал правилния възглед за това на онези, които издадоха вика за часа на съда. Когато съществуваше единство, преди 1844 г. почти всички бяха обединени върху правилния възглед за „ежедневната“; но в объркването след 1844 г., бяха възприети други възгледи, и последваха тъмнина и объркване. (Ранни тисания, с. 74 – Времето на събирането – Параграф 1, 2)**

Картата от 1843 г.

Самюъл Сноу (1806-1890), който представил съществената светлина през лятото на 1844 г. станала известна като „Среднощният вик“, обосновавал значимостта и приложението на тези пророчески периоди.⁷

7 Повече информация за това прочете в книгата *Истинският Среднощен вик* – maranathamedia.bg

Хайръм Едсън (1806-1882) – първият на който Бог показал, че Христос е влязъл в Светая Светих на 22-ри октомври, 1844 г., разработил подробно целите на пророчеството за 2520 години и връзката му с двете мерзости.⁸

Седмokratното наказание на Израил, завършващо в 1844 г. е ясно доказателство за идентичността на адвентния народ като продължител на направения с Израил завет. Затова с приключването на 2520^{те} години дошло и времето на събирането (Лев. 26:43-45; Ис. 11:11-12). Въпреки че Протестантската Реформация подготвила пътя за адвентното движение, Божият Син казва за Протестантизма: „жив, но е мъртъв“ (Откр. 3:1). Това се вижда и от историята на Жената преследвана в пустинята през целия период на папската власт:

И жената побягна в пустинята, където имаше място, приготвено от Бога, за да я хранят там хиляда двеста и шестдесет дни [538-1798 г.]. (Откровението на Йоан 12:6)

Тогава змеят се разгневи срещу жената и отиде да воюва против **останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исус**. И застана на морския пясък. (Откровението на Йоан 12:17)

Няколкото души“ от периода на Протестантизма (Сардис), които не били „осквернили дрехите си“ (Откр. 3:4) са един остатък от църквата, който след 1798 г. щял да продължи в следващото движение на Филадельфия. Те са тези, които не са се отrekli от името на единородния Божи Син (Откр. 3:7б) и затова за тях се отваря с вяра вратата на Най-святото място (Откр. 3:7, 8), за да влязат и да възстановят напълно завета с Израил (Исаия 58:12-14).

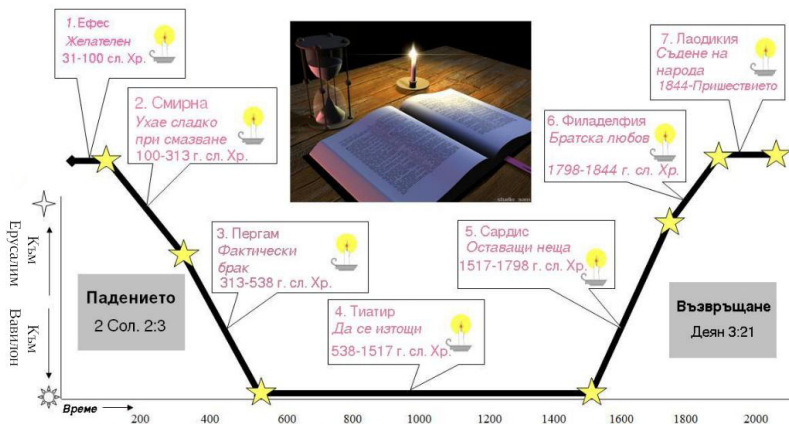
Не е възможно истинският Божий характер да бъде разкрит, докато не се открие естеството на връзката с Неговия Син. Единородният Син е единственото същество, което разкрива любовта на Бога като истински родител. Той е единственото съ-

---

8 maranathamedia.com/downloads/library/books/MilleriteMovement/EdsonRHArticles2520.pdf

щество, което отваря пътя към Най- свящото място, чрез новия и жив път на действителната основаваща се на отношенията система на разбиране.

Седемте църкви на християнската история

6. Вечното евангелие

И видях друг ангел да лети сред небето, който имаше вечното евангелие, за да го благовести на земните жители и на всяка нация и племе, и език, и народ. (Откровението на Йоан 14:6)

Неспособността на Юдейския народ вярно да вижда Божия Син в небесното светилище и неспособността на християнския свят да продължи докрай пътуването в светилището оставило човечеството с едно сегментирано евангелие. Самото събитие, което трябвало да разруши стената на разделението между евреи и езичници, било използвано за разделяне на евангелието като система на закона преди кръста, и система на благодатта, след него. Духът на пророчеството изразява този проблем по следния начин:

От тогава специално усилие на Сатана е било да **отделя Отец и Сина**. Той накара юдеите да викат: **“Законът, законът! Отец, Отец! Махнете Сина!...”** Но когато множествата започнаха да вярват на Сина и да приемат божествената истина от устата на учениците на Исус, Сатана видя, че трябва да направи **нещо друго**,... Така той реши да поведе хората към **отхвърляне на Отец и Неговия закон**,... карайки изповядващите се за християни да викат: **“Христос, Христос! Махнете закона!”** Поради измамите му, **хората нямаше да успеят да прославят Бога, чрез послушание на Неговия закон, основата на Неговото управление на небето и на земята. Старият завет, съдържащ**

пророчествата за идването на Христос, сега е ома-
ловажен. Сега викът е: “Христос, Христос! Еван-
гелието, евангелието!” Но евангелието е проповяд-
вано в цялата Библия, от Битие до Откровение...
Всеки акт на старата диспенсация (епоха) за обръ-
щане на хората от греховете им и за довеждането
на прощение за тях бе извършен с референция към
Спасителя, който трябваше да дойде. Той беше камъ-
кът за стъпване, чрез който човекът трябваше да бъде
възвишен. Когато Мойсей... **чу християнският свят**
в новата диспенсация (епоха) да вика: “Махнете
Отец! Махнете закона!” той се изпълни с удивле-
ние. **Дали хората почитат Бога, презирайки Него-**
вия закон? Тъй като специалното дело на Сатана бе
да раздели Отец и Сина, той така заслепи очите на
християнския свят, че сега те се обърнаха от Отец
и Неговия закон и пребивават единствено върху
Христос. (*Ръкопис 69*, 1912 г., Параграф 40-44)

Евангелието е вечно! То е действало, както в старата, така и
в новата диспенсация (епоха). Причината да има нова и стара
епоха е отражението на колективното пътуване на човечество-
то към Най-святото място на познаването на Божия характер.
Когато Божият народ отказва да се довери на Бога, за да прие-
ме правдата на Неговия Син с вяра, той остава в старозаветно-
то преживяване на двора или в най-добрия случай на Святото
място, независимо в коя диспенсация се намира от човешката
история. По този начин старозаветната и новозаветната дис-
пенсации отразяват само колективното, а не индивидуалното
пътуване на човечеството.

В Своята мъдрост Господ използва старозаветното мислене
на Своя народ, където те Му обещават да спазят всичките Му
заповеди, осланяйки се на себе си, за да ги води към новоза-
ветното преживяване, където те ще Му се доверят, че Той ще
изпълни всичките Си обещания към тях. Славната служба на
Стария завет отразява греховното мислене на човека, за да го
убеди в неговата греховност и така да му покаже нуждата от
Божия Син и Неговата правда, а веднъж получил тази правда,

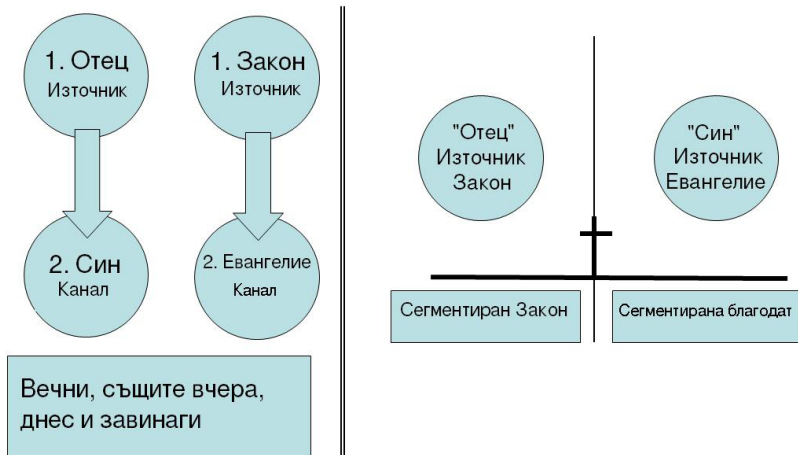
той е готов за Божия съд в Най-святото място, защото може да познае истинския характер на Бога:

Но ако служенето на онова, което докарва смърт [Стар завет], написано с букви, издълбани на камък, **стана с такава слава**, че израилевите синове не можеха да гледат Мойсей в лице заради блясъка на лицето му, който преминаваше, как служенето на Духа няма да бъде с по-голяма слава? Защото, ако служенето на онова, **което докарва осъждане**, стана със слава, служенето на онова, **което докарва правда**, го надминава много повече по слава. (2 Коринтяни 3:7-9)

А когато Той дойде, ще избличи света за (1) **грях**, за (2) **правда** и за (3) **съд**. (Йоан 16:8)

Както става ясно от пасажа, който цитирахме от *Духа на пророчеството*, за да може Божият народ да има един хармоничен възглед за отношението на заветите, той не трябва да разделя Отец и Сина. Учението за Триединството въведено във времето на отстъплението на християнството (след четвъртото столетие на християнската ера), отрича истинската синовност на Христос и по този начин предоставя на Сатана съвършената основа за едно фрагментиране на евангелието. По този начин, за диспенсационните християни старозаветното служение е отречено, а с него се отнема и правото на закона да убеждава в грях и християните започват да уповават само на благодатта. Но благодат може да се даде само тогава, когато има осъзнаване на греховността:

А освен това **дойде и законът, за да се умножи** прегрешението. Но там, **където се умножи грехът, много повече се умножи благодатта**; (Римляни 5:20)

Това спасително отношение на закона и евангелието може да бъде разбрано само в божественото отношение на Отец и Сина, където първият е източник (корен), а вторият канал (плод):

...за нас има само един Бог — Отец, **от Когото** е всичко, и ние за Него; и един Господ — Исус Христос, **чрез Когото** е всичко, и ние чрез Него. (1 Коринтяни 8:6)

Мнозина,... отхвърлят старозаветните писания... С отхвърлянето на Стария те всъщност отхвърлят Новия; защото и двата са части на едно неделимо цяло. Никой не може да представи правилно Божия закон, без евангелието, или евангелието без закона. Законът е въплътеното евангелие, а евангелието е разгърнатият закон. **Законът е коренът, евангелието е ароматният цвят и плодът, който той носи.** (*Притчи Христови* – с. 128, Гл. 11, Параграф 13)

Това може да обясни защо адвентният народ, който бил призван да носи Тройната ангелска вест в контекста на вечното евангелие, трябвало да има един възглед за Бог и Христос, който показва ясно отношенията им на източник и канал.

Без разбирането, че Христос е истински Син на Бога – роден във вечността, системата за заветите, така както е завещана на християните от времето на Августин, щяла постоянно да представя закона и евангелието в конфликт.⁹ Това е така, защото два елемента, които са смятани за равни източници причиняват естествен конфликт в ума по отношение на това как единият се отнася към другия. Триединството надмогва тази трудност чрез елемента на тайната – просто го приемате и объркването и противоречието си остават в ума, без да предизвикват безпокойство.

През 1844 г. адвентният народ последвал Христос в Светая Светих и видял там Божия ковчег с десетте заповеди, включително и заповедта, която са потъпквали по един най-явен начин - четвъртата заповед. Подобно на древния Израил, те били поканени да осъзнаят своята греховност и неспособност да спазят със свои сили закона, за да се хванат с вяра за Христовата правда, която е единственото истинско изпълнение на закона. За съжаление, това не се случило и адвентният народ повторил старозаветното преживяване на древния Израил, опитвайки се да спази закона със свои сили. Това законничество го отделило от източника на Божията правда и огнена любов и скоро го поставило в лаодикийското състояние на хладкост и самодоволство (Откр. 3:14-22). За да му помогне да излезе от това състояние, в голямата Си милост, през 1888-1895 г. Господ изпратил вест, чрез старейшините Е. Дж. Уагонър (1855-1916) и А. Т. Джоунс (1850-1923).

Братя, няма ли да оставим всичките си товари там? И когато напуснем това събрание, нека истината гори в душите ни като огън, затворен в костите ни. Ще срещате такива, които казват: „Много сте се развълнували по този въпрос. Вие сте твърде сериозни. Не трябва да достигате до праведността на Христос и да превръщате това в такъв голям въпрос. Трябва да проповядвате закона.” **Като народ ние проповядвахме закона, докато станахме като сухите хълмове на Гелуе,**

---

9 Повече по този въпрос вижте в книжката *Отмахване на Августиновите очила за завета*, достъпна в maranathamedia.bg

които нямат нито роса, нито дъжд. Ние трябва да проповядваме **Христос в закона** и ще има сок и храна в проповядването [благодат], което ще бъде храна за Божието стадо. Не трябва изобщо да се доверяваме на собствените си заслуги [независимия източник], а на заслугите на Исус от Назарет. Очите ни трябва да бъдат помазани с мехлем [вестта към Лаодикия]. Ние трябва да се приближим до Бога и Той ще се приближи до нас, ако дойдем при Него по Неговия начин. О, да може да излезете, както направиха учениците след деня на Петдесетница, и тогава вашето свидетелство ще има живо обкръжаващо влияние, а душите ще се обръщат към Бога. (*Ривю енд Херълд*, 11-ти март, 1890 г., Параграф 13)

Господ в Своята велика милост изпрати най-ценна вест към Своя народ чрез старейшините Уагонър и Джоунс. Тази вест трябваше да постави на по-видно място пред света издигнатия Спасител, жертвата за греховете на целия свят. Тя представя оправданието чрез вяра в Гаранта; приканва хората да приемат **праведността на Христос, която се проявява в подчинение на всички Божии заповеди.** (*Свидетелства към служителите и евангелските работници*, с. 91, 92)

Позицията на Уагонър върху заветите показвала ясно тяхната хармонична връзка преди и след кръста. Той отхвърлил диспенсационния възглед за заветите в индивидуалното му приложение:

Повтарям, оправдание чрез вяра е нещо, което всяка личност трябва да преживее за себе си. Хиляди от живеещите при първото идване на Христос, не са знаели нищо за това преживяване, докато хиляди от живеещите дълго преди Той да дойде, всъщност били доведени при Христос за опрощение, и го получили.... **И това по един най-позитивен начин доказва, че апостолът, говори за индивидуално преживяване в**

третата глава на Галатяни, а не за диспенсационни промени. Не може да има християнска опитност, нито вяра, нито оправдание, нито правда, които да не са индивидуален въпрос. Хората са спасявани като личности, а не като народи. (Е. Дж. Уагонър, *Евангелието в Галатяни*, (1888 г.) с. 45.)

Когато вестта на Джоунс и Уагонър била отхвърляна от самите ръководители на църквата, Елън Уайт подкрепила хармоничната позиция за заветите представена от Уагонър:

По-миналата нощ ми беше показано [от Господ] че доказателствата по отношение на заветите са били ясни и убедителни. Ти, [Урия Смит] брат Б., брат К, и други изразходвате изследователската си енергия напразно, за да изфабрикувате една позиция върху заветите, която да бъде различна от позицията, която представи брат [Е. Дж.] Уагонър.... Въпросът за завета е един ясен въпрос и той би бил възприет от всеки честен и непредубеден ум, но аз бях доведена до положение, където Господ ми даде проникновение по този въпрос. – Писмо 59, 1890 г., Параграф 18, 19. (До Урия Смит, 8-ми март, 1890 г.) {Ръкопис 9 – с. 329, параграф 1}

В този контекст А. Т. Джоунс представил Христос като вечен свещеник, чиято служба е била достъпна през цялата греховна история на човечеството, а не само в така наречената новозаветната диспенсация:

Вярно е, че то [земното светилище] представляше свещенството на Христос, но... да кажем ли, че то представляше свещенството на Христос, което предстоеше далеч напред? Не. Това свещенство в Ерусалим, в светилището в пустинята, представляше едно свещенство, което вече съществуваше по чина на Мелхиседек. Ти ще бъдеш свещеник завинаги по чина Мелхиседеков? Не, не. „Ти си свещеник завинаги по чина Мелхиседеков.“ Не беше ли Мелхиседек свещеник в дните на Авраам? И не

е ли свещенството на Христос завинаги по чина Мелхиседеков? Не виждате ли тогава, че цялата тази система от служби, дадена на Израил, трябваше да ги учи за присъствието на Христос тогава и там за настоящото спасение на душите им [новият завет присъства в старозаветната диспенсация], а не за спасение на душите им след хиляда и осемстотин години или след две хиляди години или след четири хиляди години? Със сигурност, със сигурност това е така. (А. Т. Джоунс, Бюлетин на Генералната Конференция 1895 г., Проповед 25, с. 477, параграф 6, 7)

Писанието представя вечното свещенство на Христос по силата на факта, че Той е свещеник като Син на Бога роден във вечността:

Така и Христос не взе сам славата да стане първосвещеник, а Му я даде Онзи, който Му е казал: „Ти си Мой Син, Аз днес Те родих“; (Евреи 5:5)

Резултатът от дадената през 1888 г. вест донесъл повече светлина и Елън Уайт надградила възгледа си за свещенството на Христос, поставяйки го в контекста на вечното евангелие:

Свещенството на Христос започна веднага след като човекът съгреша. Той беше направен свещеник по чина Мелхиседеков. (Ръкопис 43б – 1891, параграф 5)

В годините след 1888 година адвентният народ затворил вратата на това вечно евангелие, лишавайки и себе си и целия свят от светлината за Божия характер такава каквато се разкрива в Най-святото място. Дотогава докато стоим извън вечното евангелие, Господ ще продължава да ни говори с езика на старозаветното служение на смъртта, където законът отразява нашето естествено лице, карайки ни да се страхуваме от нашия небесен Баща.

Ето защо, началото на Първата ангелска вест започва с описание на ангел, който има вечното Евангелие. Вечното евангелие се основава на правилното разбиране на заветите, както е пре-

подавано във вестта от 1888 година. Отсъствието на това разбиране прави неразбираема останалата част от вестта на Първия ангел, съответно и на Втория и Третия. И това предполага погрешна основа за по-нататъшно разбиране на вестите.

7. *Бойте се от Бога*

И каза със силен глас: **Бойте се от Бога** и Му въздайте слава, защото часът на Неговия съд настана; и поклонете се на Този, който е направил небето и земята, и морето, и водните извори! (Откровението на Йоан 14:7)

Онези, които имат разбирането, че Господ е изисквал смъртта на Своя Син на кръста, за да може да ни прости, все още се намират в двора на светилището. Там се принасят „безполезни жертви“. Там огледалният образ на умивалника (Изх. 38:8) им представя тяхното собствено лице, мислене и представа (Яков 1:23), а те го смятат за Божието (Пс. 50:21). Първата ангелска вест е отправена към хора с такова възприятие и затова започва с думите „Бойте се от Бога“. Ако подобно на Адам, вярвам, че Господ е като мен, то аз наистина трябва да се боя от Него и да се крия в „храстите“ на собствената си теория за оправдание. Но, ако допуснем този процес на *служението на смъртта чрез закона*¹⁰ да ни убеди в греха ни, за да потърсим Божия Син, тогава страхът от Бога ще стане за нас началото на мъдростта:

Страхът от ГОСПОДА е началото на мъдростта;
всички, които **вършат заповедите, са благоразумни.**
Славата Му [характера] трае вечно. (Псалми 111:10)

Страхът от ГОСПОДА е начало на мъдростта и познаването на Светия е разум. (Притчи 9:10)

Познаването на Божията мъдрост започва с познаването на

10 Повече по този въпрос в книгата *Служението на смъртта* достъпна на maranathamedia.bg

Божия Син, защото Той е Божията мъдрост (1 Кор. 1:24):

Аз, мъдростта, обитавам с благоразумието и издирвам разсъдливо знание....

ГОСПОД ме имаше като начало на пътя Си, преди древните Си дела. От вечността бях поставена, от началото, още преди създаването на земята. **Родих се**, когато ги нямаше бездните, когато нямаше извори, изобилстващи с вода. Преди да бъдат разположени планините, преди хълмовете **се родих**, докато Той още не беше направил нито земята, нито полята, нито първите пращинки на вселената. Когато приготвяше небесата, аз бях там. Когато начерта кръг над лицето на бездната, когато утвърждаваше облаците горе, когато усилваше изворите на бездната, когато определяше на морето границата му, така че водите да не престъпват Неговата заповед, когато полагаше основите на земята — тогава аз бях майсторски работник при Него, бях Негова наслада ден след ден, веселях се винаги пред Него. (Притчи 8:12, 22-30)

Владетелят на вселената не бе сам в Своето дело на благоволение. Той имаше помощник - съработник, който можеше да оценява Неговите намерения и да споделя радостта Му, когато даваше щастие на сътворените същества. “В начало бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог. То в начало беше у Бога” (Йоан 1:1, 2). **Христос - Словото, единородният на Бога, беше едно с вечния Баща, едно по естество, по характер, по намерение, единственото Същество, което можеше да участва във всичките съвети и намерения на Бога.... А Божият Син заявява за Себе Си:** “Господ ме имаше в началото на пътя Си, преди делата Си отдавна. От века бидох помазана... Когато нареждаше основанията на земята, тогаз бях при Него и устройвах всичко. И Аз Му бях наслаждение всеки ден и веселях се всякога пред Него” (Пр. 8:22-30 – ЦП). (Патриарси

и пророци, с. 34, Гл. 1, Параграф 5)

Когато родил Своя Син във вечността, в Своята любов агапе, Бог Му дал всичко:

Всичко Ми е предадено от Моя Отец; (Матей 11:27)

Отец люби Сина и е предал всичко в Неговата ръка. (Йоан 3:35)

Той е образ на невидимия Бог, Първородният на цялото творение;... Защото в Него благоволи Отец да обитава цялата пълнота. (Колосияни 1:15, 19)

...в края на тези дни говори на нас чрез Сина, Когото постави Наследник на всичко, чрез Когото също направи световите, който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество.. и стана толкова по-горен от ангелите, колкото Името, което е наследил, е по-горно от тяхното. (Евреи 1:2-4)

В лицето на Отец, вселената не би могла да има пример на покорство, защото Той няма над Себе Си някой на когото да се покорява, и затова, в Своята мъдрост, Бог родил Своя Син още преди да бъде създадено всичко. След това Той създал всичко чрез Него и, в лицето на Сина, всички сътворени същества имали съвършен пример за покорство от благодарност и любов. Затова Исус е „пътят, истината и животът: [и] никой не идва при Отец освен чрез мен [Исус] (Йоан 14:6). По този начин Бог можел да дава Своя Дух чрез Сина Си на всички същества, осигурявайки им защита срещу опасността да се опитват да бъдат като Всевишния по отношение на сила и власт (като Луцифер):

Гледайки Исус, откриваме, че славата на нашия Бог е да дава. “От Себе Си нищо не върша - каза Христос, - живият Отец Ме е изпратил и Аз живея чрез Отца.” “Аз не търся слава за Себе Си, но славата на Онзи, Който Ме е изпратил” (Йоан 8:28, 6:57, 8:50, 7:18). С тези думи е изразен великият принцип, който е закон на живота за всемира. Христос получи всичко от Бога, но Той прие, за да дава. Така в небесните дворове чрез Неговата служба за всички

сътворени същества животът на Отец протича към всички чрез възлюбения Син. Чрез Сина вълната от любов се връща с хвала и радостна служба към великия Източник на всичко. И така, чрез Христос се затваря цикълът на благотворителността, отразяващ характера на великия Дарител, законът на живота. (*Копнежът на вековете*, с. 21, Гл. 1, Параграф 7)¹¹

Само истински роденият Син на Бога от вечността изявява любовта *агапе* на Своя Баща, защото тази любов, за разлика от любовта *ерос*, не търси, а влага стойност. Тя винаги дава и не се нуждае да взема, защото е напълно стабилна в своята себестойност. Така действието на Отец в Неговото творение, чрез Христос, превръща Христос в „Божията сила“ (1 Кор. 1:24). Като агапе-син Христос е ключът към вечния живот:

И ето, глас от небесата, който казваше: Този е възлюбеният (*аганетос*) Ми Син, в Когото благоволих. (Матей 3:17)

Защото Бог толкова възлюби (*агапе*) света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот. (Йоан 3:16)

Всеки, който вярва, че Исус е Христос, е роден от Бога; и всеки, който люби Родителя, люби и родения от Него. (1 Йоан 5:1)

Когато Христос е представян като притежаващ независима божественост от Отец, Неговата позиция в Божеството се определя на базата на силата. Това е сила идваща не от Божията мъдрост като в 1 Кор. 1:24, а поквареното мислене на Сатана. По този начин, тринитарното разбиране за Христос, унищожавя Божията *агапе* любов, сливайки я с *ерос*. Това е схващането и на самия глава на католическата църква¹²:

11 По-подробно за великия принцип, който е закон на живота за всемира, може да намерите в книгата *Мъдростта на Бога* достъпна в maranathamedia.bg

12 Пътуването в светилището за достигане на чистата любов агапе, чрез разкриване на Христос като единороден Син е красиво проследена в личната история на Ейдриън Ибънс в книгата му *Моят*

Бог е абсолютният и крайният източник на всяко същество; но този универсален принцип на сътворението—Логосът, първичната причина—е в същото време и любовник с всичката страст на една истинска любов. По този начин **Ерос е върховно облагородена, но в същото време тя е така пречистена, че да стане едно с агапе.** (Папа Бенедикт IX Енциклика, 2005 г., Деос каритас ест “Бог е любов.”)

Затова, с призива „Бойте се от Бога“, Първата ангелска вест ни кани да приемем Божият Син, такъв какъвто е. Само така, подражайки на Него, и ние можем да станем проводници на тази невероятна и преобразяваща, според Божия характер, *агапе*.

Който не люби, не познава Бога, защото Бог е любов (*агапе*). В това се яви Божията любов към нас, че Бог изпрати на света Своя Единороден Син, за да живеем чрез Него. В това се състои любовта (*агапе*) – не че ние възлюбихме Бога, а че Той възлюби (*агапе*) нас и прати Сина Си като умилоствие за нашите грехове. Възлюбени, понеже Бог така ни възлюби (*агапе*), то и ние сме длъжни да любим един другия. (1 Йоаново 4:8-10)

Така вестта, която представя Първият ангел, в контекста на вечния завет, е призив за поклонение на истинския Бог. Този Бог се разкрива чрез Своя Единороден Син и любовта на Отца се определя от любовта, която Той показва към Сина Си. Това е наследството на Божия Син, което доказва, че *агапе* на Отец е истинска. Цялата пълнота на божествеността на Отец е наследена от Сина. Така истинската връзка между Отец и Син дефинира значението на Божията *агапе* и е от решаващо значение за разбирането на Божия характер, което след това ни позволява да Му отдадем слава.

8. Въздайте слава

И каза със силен глас: Бойте се от Бога и **Му въздайте слава**, защото часът на Неговия съд настана; и поклонете се на Този, който е направил небето и земята, и морето, и водните извори! (Откровението на Йоан 14:7)

Славата на Бога е Неговият характер, а законът е копие на този характер:

Тогава Мойсей каза: Моля Те, **покажи ми славата Си!** А ГОСПОД му каза: **Ще направя да мине пред теб всичката Моя благост и ще провъзглася пред теб Името ГОСПОД; и ще покажа милост, към когото ще покажа, и ще пожаля, когото ще пожаля.** (Изход 33:18-19)

И Мойсей изсече две каменни плочи като първите и на сутринта стана рано, изкачи се на Синайската планина, както му заповяда ГОСПОД, и **взе в ръката си двете каменни плочи.** И ГОСПОД слезе в облака, застана там до него и провъзгласи Името ГОСПОД. ГОСПОД мина пред него и провъзгласи: ГОСПОД, ГОСПОД, Бог **състрадателен и милостив, дълготърпелив и многомилостив, и истинен, който пази милост за хиляди поколения, прощава беззаконие, престъпление и грях, но никак не оставя ненаказан виновния, въздава беззаконието на бащите върху децата и върху внуците им до третото и до четвъртото поколение.** (Изход 34:4-7)

Поканата да въздадем слава на Бога означава да бъдем преобразени според Неговия характер, което ще доведе до истинско спазване на Божия закон, който е копие на този характер. Това не е един процес, при който обещаваме да спазваме буквата на закона, както направили израилтяните и при който те скоро след това се озовали покланящи се на златното теле (Изх.

32:4), а процес на познаване на Бога и отразяване на Неговия истински характер, така както той е разкрит чрез Неговия Син:

Филип Му каза: Господи, покажи ни Отца, и ни е достатъчно. Исус му каза: Толкова време съм с вас и **не си ли Ме познал, Филипе? Който е видял Мен, е видял Отца**; как казваш ти: Покажи ми Отца? (Йоан 14:8-9)

Защото Бог, който е казал на светлината да изгрее от тъмнината, е Този, който е **огрял в сърцата ни, за да даде светлината на познанието на Божията слава** [характер] **в лицето на Исус Христос**. (2 Коринтяни 4:6)

Христос въздигна характера на Бога, приписвайки му славата, и отдавайки му признанието за **цялата цел на собствената си мисия на земята**, - да поправи хората **чрез разкриването на Бога**. В Христос **пред хората бяха подредени родителската благодат и неподобните съвършенства на Отец**. В молитвата си, точно преди разпятието, той заяви, “Изяхвих името ти.” “Прославих те на земята; Завърших делото което ти ми даде да върша.” Когато целта на **неговата мисия беше постигната**, - **разкриването на Бога пред света**, - Синът на Бога провъзгласи, че делото му е осъществено, и че **характерът на Отец е бил изявен пред хората**. (*Знамения на времето* – 20-ти януари, 1890 г., параграф 9)

Ако обаче прочитаме историите в Библията, където Божиите присъди са свързани с насилие и приписваме това на Божия характер, с това само показваме, че не сме приели свидетелството на Божия Син за Неговия Баща и че все още сме в двора на светилището, където виждаме в закона само отражение на естественото си лице. Всички случаи на Божиите присъди над грешниците трябва да бъдат осмислени и хармонизирани с живота на Исус Христос на земята, защото:

Делото на добрия самарянин представя мисията на Христос към света. Нашият Спасител дойде да

разкрие Божия характер, да представи любовта му към човека. **Той действаше точно както Отец би направил при всички спешни случаи.** Христос ни изяви една любов с която човешката любов никога не би могла да се сравни. Той умря, за да спаси онези, които бяха негови врагове; той се молеше за своите убийци. (*Домашен Мисионер*, 1-ви октомври, 1897 г., параграф 7)

За да може да видим и отразим славата на Отец, такава каквато се разкрива в Най-святото място, ние сме поканени да бъдем добри ученици на Библията, които хармонизират всичките ѝ текстове така, че да стане ясно, че действително Отец действа като Своя Син във всички спешни случаи, включително и във финалния огнен съд над нечестивите.¹³ Само тогава в Божия закон, който съдържа заповедта „не убивай“ ще можем да видим красотата на един характер, който ни се предлага даром:

След това видях: ето, Агнецът стои на планина Сион, и с Него сто четирийсет и четири хиляди, които имаха на челата си написано името на Неговия Отец. (Откровението на Йоан 14:1, Синодален превод)

Когато разберем, че Божият Син наистина е точното отражение на Отец, тогава, когато този образ се е разкрил на земята, ние намираме ключа, за да знаем как да отдадем слава на Отец и да получим Неговия печат. Страхувайки се от Бога и отдавайки Му истинска слава или характер, е единственият начин да получим Неговия печат, както е описано в Откровение 14:1.

---

13 Добър пример за едно такова цялостно изследване може да намерите в книгата *Agape*, достъпна в maranathamedia.bg

9. Часът на Неговия съд

И каза със силен глас: Бойте се от Бога и Му въздайте слава, **защото часът на Неговия съд настана**; и поклонете се на Този, който е направил небето и земята, и морето, и водните извори! (Откровението на Йоан 14:7)

Когато разбираме и приемаме характера на Бога, така както Той е изявен, чрез Неговия Син на земята, тогава ще проумеем правилно естеството на случващо се в Най-святото място на небесното светилище, след 22-ри октомври 1844 г.:

Докато разглеждах роговете, ето, между тях излезе друг, малък рог [папството], пред който три от първите рогове се изтръгнаха. И ето, на този рог имаше очи като човешки очи и уста, която **говореше големи неща. Гледах, докато се положиха престоли и Старият по дни седна**. Облеклото Му беше бяло като сняг и косата на главата Му — като чиста вълна, **престолът Му — огнени пламъци и колелата Му — горящ огън. Огнена река изтичаше и излизаше отпред Него**, хиляди по хиляди Му служеха и десетки хиляди по десетки хиляди стояха пред Него. **Съдът седна и се отвориха книги. Тогава гледах заради гласа на големите думи, които рогът говореше; гледах, докато звярът беше убит и тялото му погубено и предадено на горящ огън...** Гледах в нощните видения, и ето, с небесните облаци идваше **един като Човешки Син и стигна до Стария по дни; и Го до-**

ведоха пред Него. И на Него се даде владичество и слава, и царство, за да Му служат всички народи, племена и езици. (Даниил 7:8-14)

Този съд идва в отговор на фалшивата система за справедливост на папството, прилагана през цялото мрачно Средновековие. Това означава, че тук е представен процесът: „с каквото съд съдите, с такъв ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери“ (Мат. 7:2). Бивайки „човекът на греха“ (2 Сол. 2:3), папството е представител на греховното мислене на цялото човечество за Божия характер. Това е мисленето, което вижда Божията слава и реката на живота, като пояждащ огън, а не като присъствието на Бог и Неговия Син чрез Техния Дух (Откр. 22:1).

И видът на ГОСПОДНАТА слава на върха на планината беше като **огън пояждащ пред очите на израилевите синове.** (Изход 24:17)

Огнена река изтичаше и излизаше отпред Него, хиляди по хиляди Му служеха и десетки хиляди по десетки хиляди стояха пред Него. Съдът седна и се отвориха книги. (Даниил 7:10)

Думите *огнена река* в Данаил 7:10, всъщност означават блестяща река, като реката, описана в Откровение 22:1, но за плътския ум тя прилича на пламтящ поток от поглъщащ огън.

Начинът по който присъдите над папството идват в историята, в края на 19^{то} столетие, ни показва как „звярът е убит и тялото му е погубено и предадено на горящ огън“:

Ужасяващото насилие и бунтът [по време на Френската революция] бяха **само законна последица от потискането на писанията от страна на Рим.** Те са най-поразителният, наблюдаван някога от света пример на действието на папската политика, **илюстрация на резултатите, до които водят ученията на римската църква през повече от хиляда години.** Потъпкването на Библията през периода на папското владичество бе предсказано от пророците; а писателят на **Откровението посочва също и ужасните после-**

дици от владичеството на “човека на греха”, особено за Франция. Господният ангел каза: “...ще тъпчат светия град четиридесет и два месеца. А на двамата Си свидетели ще дам да пророкуват хиляда и двеста и шестдесет дни, облечени във вретича... Споменатите тук периоди - “четиридесет и два месеца” и “хиляда двеста и шестдесет дни” - са един и същи период и представляват **времето, през което църквата на Христос трябваше да търпи потисничеството на Рим.** Хиляда двеста и шестдесетте години на папско господство започнаха с неговото установяване през 538 г. сл. Хр. и следователно трябваше да завършат в 1798 г. По това време **френската армия влезе в Рим, плени папата и той умря в заточение.** Макар че скоро след това бе избран нов папа, папската йерархия никога повече не бе в състояние да упражни притежаваната дотогава сила. (*Великата борба*, с. 265, 266, Гл. 15, Параграф 2-4)

Използваните от самия Рим репресивни мерки срещу Библията и нейните последователи се върнали върху главата му (Пс. 7:16), чрез естественото развитие на събитията във Франция. Не е ли показателно, че именно страната, която навремето помогнала на папството да утвърди своята власт в лицето на Кловис и франките, сега първа се разбунтувала срещу тази власт. Началото на 1290 годишния период на мерзостта било поставено именно чрез подкрепата на покръстилия се езически крал в 508 г. (Дан. 12:11), а не, когато започва властта му през 538 г. (Откр. 13:5). Сега последиците от мерзостта щели да се върнат върху папството чрез същия народ, който се бил отвратил от неговите учения, довеждайки като резултат до онзи изблик на ярост, който се изявил по време на Френската революция.

Недейте се лъга; Бог не е за подиграване: понеже каквото посее човек, това ще и да пожъне. (Гал. 6:7)

Това показва ясно, че съдът на нашия небесен Баща не е като нашия съд. В картината от Данаил 7-ма глава виждаме нашата представа за съда, в резултат на мислене, отразено от Божия закон. Когато в следващата глава на Данаил е показано кога

точно ще бъде очистиването или възстановяването на небесното светилище от мерзостта на езичеството (ежедневната) и папството (престъплението на запустението), Гавраил е наставен, вероятно от самия Божи Син, да даде обяснение на Данаил относно видението. Там за първи път в книгата е използвана една еврейска дума за видение, която има общ корен с думата, която е използвана за огледалата на жените, дарени за изливането на умивалника:

Направи умивалника от бронз и подложката му от бронз, от **огледалата** [Евр. מִסְפָּחַיִם Речник на Стронг 4759] на събиращите се жени, които се събираха при вратата на шатъра за срещане. (Изход 38:8)

И чух човешки глас, който извика между бреговете на Улай и каза: Гаврииле, дай на този да разбере **видението** [Евр. מִסְפָּחַיִם Речник на Стронг 4758]. (Данаил 8:16)

<p>[*Евр. Речник на Стронг*] 4759 мар'а мар-ау' женски род на 4758; видение; също (причинно) огледало: - стъкло за виждане, визия. Виж Стронг 04759.</p>	<p>[*Евр. Речник на Стронг*] 4758 мар'е мар-е' от 7200; виждане (актът на виждане); също и изглед (нещото което се вижда), било то (реално) форма, или (умствено) видение:</p>
---	--

От 2^{ра} до 7^{ма} глава книгата на Данаил е писана на арамейски, явно за да достигне по-широка публика. От 8^{ма} до 12^{та} продължава на еврейски. Видението за съда е в арамейската част на книгата, докато неговото обяснение чрез видението за светилището спада към еврейската част. Тази подредба на книгата показва, че и ние, като Данаил, сме поканени да проникнем отвъд картината на видението (огледалото), за да видим истинския образ на нашия небесен Баща. За Него, Божият Син казва:

Защото **Отец не съди никого**, а е предал целия **съд на Сина**. (Йоан 5:22)

Нашият небесен Баща не осъжда никой човек. Всеки ще определи своята присъда, според отношението си към свидетелството, което Божият Син е дал за Него, на земята. Фразата „ча-

сът на Неговия съд“, трябва да се разбира в този смисъл. Като времето, когато човечеството е поканено да отсъди какъв е Бог, на базата на свидетелството на Сина Му:

...в деня, когато Бог **чрез Исус Христос ще съди** скритото на хората според моето благовестие. (Римляни 2:16)

Не съдете, за да не бъдете съдени. Защото, с **какъвто съд съдите, с такъв ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери.** (Матей 7:1-2)

Когато Исус бил на земята, Той показал ясно какво е естеството на Божия съд и колко различен е той от нашите представи за съд, подхранвани от фалшивата система за справедливост на Сатана:

Вие съдите по плът; Аз не съдя никого. И дори и да съдя, Моят съд е истинен, защото не съм сам, а Аз и Отец, който Ме е пратил. (Йоан 8:15-16)

И ако някой чуе думите Ми и не ги пази, **Аз не го съдя**; защото не дойдох, за да съдя света, а за да спася света. Който Ме отхвърля и не приема думите Ми, **има кой да го съди – словото, което говорих, то ще го съди в последния ден.** (Йоан 12:47-48)

В историята с жената, хваната в прелюбодеяство, имаме модел на съдебен процес. Провеждането на изследователния съд в Светая Светих не е различен. Четейки, да обърнем внимание, дали Исус осъди някого:

А книжниците и фарисеите доведоха (при Него) една жена, хваната в прелюбодеяство, и като я поставиха по средата, Му казаха: Учителю, тази жена беше хваната в самото прелюбодеяние. А Мойсей ни е заповядал в закона да убиваме такива с камъни. [законът отразява мисленето на естествения човек] **А Ти какво казваш?** И това казаха, за да Го изпитат, та да имат за какво да **Го обвиняват** [осъдителен дух]. А Исус се наведе надолу и **пишеше с пръст на земята** [книгите се отварят]. Но като продължаваха да Го питат,

Той се изправи и им каза: Който от вас е безгрешен, нека пръв хвърли камък върху нея. И пак се наведе надолу и пишеше с пръст на земята [всеки е убеден в неговия грях]. А те, като чуха това, *бивайки осъдени от собствената си съвест*¹⁴, се разотидоха един по един, като започнаха от по-старите [самоосъждат се, защото тяхното вярване за характера на Бога не допуска милост – Яков 2:13]; и Исус остана сам и жената, която стоеше по средата. И когато се изправи и не видя никого освен жената, Исус ѝ каза: **Жено, къде са тези, (които те обвинявах)? Никой ли не те осъди** [по този начин Той я пита какъв е нейният съд за Божия характер]? И тя отговори: **Никой, Господи** [тя вижда надежда в Божия характер]. Исус каза: **И аз не те осъждам**; иди си и отсега не съгрешавай вече. (Йоан 8:3-11)

Но Исус добре знаеше с каква цел този случай е бил доведен до него; **Той четеше тайните на сърцата им и знаеше характера и историята на живота на всеки човек в негово присъствие ... той се наведе и небрежно писа с пръст в пясъка. Въпреки че това става без видим план, Исус проследяваше на земята, с четливи букви, конкретните грехове, за които обвинителите на жената бяха виновни, започвайки с тези на най-възрастните и завършвайки с тези на най-младите. Най-накрая фарисеите, които станаха нетърпеливи заради безразличието на Исус и забавянето при решаването на въпроса пред него, се приближиха и пожелаха въпроса да се забърза. Но тъй като очите им видях думите, написани на пясъка, завладя ги страх и изненада. Хората, които гледаха, видяха, че лицата им внезапно се променят, и се притиснаха напред, за да открият какво са прочели с такъв израз на учудване и срам...** “Тогава Исус се надигна и им рече: Който е безгрешен между вас, нека

---

14 Тази фраза в Йоан 8:9 присъства във версията на Крал Яков и в превода на Цариградската Библия.

пръв хвърли камък върху нея. И пак се наведе и писа на земята.“ **Обвинителите видяха, че Исус не само е знаел тайните на миналите им грехове, но и е бил запознат с тяхната цел в довеждането на този случай пред него и в несравнимата си мъдрост е победил техния дълбок план.** Сега се уплашиха да не би Исус да изложи вината им пред всички присъстващи и така бивайки „осъдени от собствената си съвест, излизаха си един по един, като започнаха от най-големия, до последния; а Исус остана сам, и жената, която стоеше посред“ (*Духът на пророчеството*, том 2, с. 349, 350, Гл. 30, Параграф 3, 4)

Ето и паралела на същия процес на самоосъждане във финалния съд:

Докато Светият на трона бавно прелистваше листата на Книгата, очите му за миг се спираха върху индивидите. **Погледът му сякаш изгаряше самите им души. В същия миг, всяка дума и действие от живота им минаваха през умовете, така ясно, сякаш са изписани пред погледа им с огнени букви. Обхвана ги трепет и лицата им побледнях...** Всяко око е приковано върху лицето на Онзи, на престола. Когато Неговото, тържествено търсещо око, **преминаваше над тази група, в сърцата им се появяваше трепет, защото те се самоосъждаха, без да беше произнесена нито една дума.** В душевна болка, всеки човек заявяваше собствената си вина и с ужасна живописност виждаше, че като грешни, отхвърля скъпоценния дар на вечния живот. (*Свидетелства към църквата*, том 4, с. 385, Гл. 34, Параграф 5)

И така, посредством акумулираната светлина от цялата история на Божия народ и чистото свидетелство на Божия Син за Бога, ние сме поканени да отсъдим какъв наистина е нашият Баща. В продължение на 1290 години мерзостта, която опустошава, замъглявала истината, че Исус е Божият Син. Малкият рог бил съден и силата му била отнета от най-големия му син - Франция. Именно тогава учението за родения Син се появило

отново на светло в Съединените щати, за което *Християнската връзка* изиграла важна роля. От това движение дошли редица ключови адвентисти.

Чрез учението за родения Син, адвентното движение можело да получи отворената врата, като членове на Филадельфия, към Най-святото място. Църквата се забавила, но един Юбилеен цикъл след 1844 г. ни води до кулминацията на вестта от 1888 г. с проповедите на А.Т. Джоунс през 1893 г. Това послание щяло да доведе до истината за характера на Бога, както тя била започната от адвентния пастор Джордж Файфийлд в книгата му *Бог е любов*.¹⁵ С разкриването на истината, можел да започне истинския съд и всеки човек да бъде съден, според както той съди Божия характер.

Така, по самото естество на решението на съда в случаите на тези живи хора, във времето на вестта, когато „часът на Неговия съд е дошъл“, е очевидно, че **няма дълъг процес на изследване и балансиране на записи; но това е просто признаване състоянието на всеки човек**, като състояние, което е по негов собствен избор. Той остава завинаги точно това, което е в момента, в който се стигне до кризата на решението относно неговия случай. Ако е праведен, съдът го признава и произнася словото: „Нека бъде и занапред праведен.“ И това слово е изразено по този начин и в този момент просто, защото той вече е това, което се казва, че ще бъде „и занапред“. Ако е несправеден, тогава словото на съда е: „Нека бъде и занапред несправеден.“ И това е казано просто защото той е това, което е в момента, **независимо дали решението е било обявено или не**; и кризата на съда, идваща в неговия случай точно в този момент, го намира така, **признава го и казва**: „Нека бъде и занапред несправеден.“ А. Т. Джоунс, *Великите нации днес*, с. 243, Параграф 2

Нека приемем тази светлина, за да отсъдим разумно, понеже, съдът, с който съдим нашия Баща, ще се върне към нас

---

15 Свалете тази книга от maranathamedia.com

точно отразен от огледалото на Божия закон. Начинът по който възприемаме Бога е директно свързан с това как ще действаме/отсъждаме, и както действаме и съдим, така и ще бъдем съдени. Затова нека размислим внимателно как да изпълним следните стихове в светлината на Христос, а не във фалшивите ни представи за това какъв е Бог, които сме наследили от Сатана:

Блажени милостивите, защото на тях ще се показва милост. Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога. Блажени миротворците, защото те ще се нарекат Божии чада. (Мат. 5:7-9)

Но вие обичайте неприятелите си, правете добро, и заемайте, без да очаквате да приемете назад; и наградата ви ще бъде голяма, и ще бъдете чада на Всевишния; защото Той е благ към неблагодарните и злите. Бъдете [прочее], милосърдни, както и Отец ваш е милосърден. (Лука 6:35-36)

Важно е да се отбележи, че точно по време на вестите на А. Т. Джоунс през 1893 г., излязла и светлината за съботата, и именно към нея ще се обърнем сега.

10. *Поклонете се на Този, който направи*

И каза със силен глас: Бойте се от Бога и Му въздайте слава, защото часът на Неговия съд настана; и **поклонете се на Този, който е направил небето и земята, и морето, и водните извори!** (Откровението на Йоан 14:7)

Тази част от вестта на първия ангел почти цитира четвъртата заповед:

Помни съботния ден, за да го освещаваш. Шест дни да работиш и да вършиш всичките си работи, а седмият ден е събота на ГОСПОДА, твоя Бог. Да не вършиш в него никаква работа,... защото в шест дни ГОСПОД **направи небето и земята, морето и всичко, което е в тях**, а на седмия ден си почина. Затова ГОСПОД благослови съботния ден и го освети. (Изход 20:8-11)

Когато адвентният народ през 1844 г. влязъл с вяра в Най-святото място и видял ковчега на завета с двете плочи на Божия закон и сияещите десет заповеди, те видели също, че четвъртата заповед сияе по-ярко от останалите:

Четирите на първата плоча сияеха по-ярко от другите шест. Но **четвъртата – съботната заповед – сияеше повече от всички тях; защото** Съботата беше отделена, за да се пази **в чест на Божието свято име**

[характер]. (*Ранни писания*, с. 32, Следващи видения – Параграф 3)

В началото на Великата борба Луцифер бил заявил, че Божият закон е произволен и изкуствено наложен. С такъв един възглед съботата би изглеждала като едно ненужно ограничение. За съжаление, когато адвентният народ, подобно на израилтяните при Синай, решил да спазва Божия закон със свои сили, той започнал да гледа на този закон точно по такъв начин. Когато, в милостта Си, Бог ни е изпратил вестта за оправдание чрез вяра, ние сме били поканени да възстановим правилния възглед за съботата:

Съботата има живия образ на Исус и присъствието на Исус Христос в нея. Той го е поставил там. Той го е поставил за човека, и човекът, който вярва в Исус Христос може да го вземе от там. В допълнение към благословието, което той има от Господ, когато идва в съботния ден, той приема допълнително благословение от Господ. Няма значение колко от присъствието на Христос е с него, когато той идва в съботния ден, при него идва допълнително от присъствието на Христос. (А. Т. Джоунс, ТРЕТАТА АНГЕЛСКА ВЕСТ - Проповед 20 - Духът на Христос чрез Съботата, 2-ри март, 1893 г.)

Щом в съботата идва допълнително от присъствието на Христос, то тя наистина е Божието средство за запечатване на Неговия народ в образа и характера на небесния ни Баща:

Също и съботите Си им дадох да бъдат знак между Мен и тях, за да познаят, че Аз, ГОСПОД, ги освещавам. (Йезекил 20:12)

Чрез съботата, Бог ни кани да преживеем самия принцип на оправданието чрез вяра. Призовава ни да почиваме от собствените си дела, за да не уповаваме на тях за нашето спасение, чрез лъжата, че притежаваме независим източник на живот, който придобива повече стойност чрез дела. Вместо това, в правдата на Христос, съботата е една почивка с вяра и благодарност, в която получаваме Неговия Дух на мир:

Защото така казва Господ БОГ, Светият Израилев:
Чрез обръщане и покой ще се избавите, в безмълвие и
упование ще бъде силата ви. Но вие не искахте. (Исаия
30:15)

Ако правилно разберем Тройната ангелска вест, резулта-
тът ще бъде, че ще спазваме Божиите заповеди чрез вярата
Исусова:

Тука е търпението на светиите: тука са тези които
пазят **заповедите Божии и вярата Исусова**. (Откр.
14:12, Цариградски превод)

Естественият човек няма такава вяра в себе си, защото той
не познава Отец и не може да Му се довери. В този смисъл, Бо-
жият Син е Авторът на вярата – първият, Който е проявил вяра
в Бога и Единственият, чрез Който всички могат да я имат. Като
единороден Син на Бога, Той познава Отец, както никой друг:

[Отец] Но Аз поставих Царя Си На Сион, светия
Мой хълм. [Синът] Аз ще изявя постановлението;
Господ ми каза: Ти си Мой Син; Аз днес те родих. (Пс.
2:6-7)

..имайки пред очи **началника и завършителя на
вярата** - Исуса, (Евр. 12:2, Синодален превод)

Всичко Ми е предадено от Моя Отец; и освен Отец,
никой не познава Сина; **ниито познава някой Отца,
освен Сина и онзи, на когото Синът би благоволил
да го открие**. (Матей 11:27)

С това съвършено доверие и наслада във волята на Своя
Баща, Божият Син е сътворил цялата вселена и нашия свят:

Радвам се да върша волята Ти, Боже мой, и Твоят
закон е вътре във вътрешностите ми. (Псалми 40:8)

И Бог каза: Да създадем човека по Нашия образ, по
Наше подобие! И нека владеят над морските риби, над
небесните птици, над добитъка, над цялата земя и над
всички пълзящи, които пълзят по земята. (Битие 1:26)

Синът му щеше да работи особено в единство с

Него [Отец] при предстоящото сътворяване на земята и на всичко живо, което ще съществува по земята. **Неговият Син щеше да изпълни волята и целите Му, но нямаше да направи нищо от Себе Си.** Волята на Отец щеше да бъде изпълнена в Него. (*Духът на пророчеството*, том 1, с. 17, Параграф 2)

След като земята и животните по нея бяха сътворени, Отец и Синът проведоха Своята цел, която беше запланувана преди падението на Сатана - да направят човека по Техния собствен образ. Те бяха работили заедно в сътворяването на земята и всяко живо нещо по нея. **А сега Бог казва на Своя Син: “Да направим човека по Нашия образ.”** (*Духът на пророчеството*, том 1, с. 24, Гл 2, Параграф 2)

ГОСПОД ме имаше като начало на пътя Си, преди древните Си дела. От вечността бях поставена, от началото, **още преди създаването на земята. Родих се, когато ги нямаше бездните...** Преди да бъдат разположени планините, **преди хълмовете се родих**, докато Той още не беше направил нито земята, нито полята, нито **първите пращинки на вселената.** Когато приготвяше небесата, аз бях там. Когато начерта кръг над лицето на бездната, когато утвърждаваше облаци-те горе, когато усилваше изворите на бездната, когато определяше на морето границата му, така че водите да не престъпват Неговата заповед, когато полагаше основите на земята — **тогава аз бях майсторски работник при Него, бях Негова наслада ден след ден, веселях се винаги пред Него, веселях се на земния Му кръг и насладата ми беше с човешките синове.** (Притчи 8:22-31)

Той е образ на невидимия Бог, **Първородният на цялото творение;** защото **в Него беше създадено всичко**, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото – било престоли или господства, или началства, или власти – всичко беше създадено **чрез**

Него и за Него; (Колосяни 1:15-16)

Бог, който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците, в края на тези дни говори на нас чрез Сина, когото постави Наследник на всичко, **чрез когото също направи световете,** (Евреи 1:1-2)

Можем ли да почувстваме наладата, която Божият Син е изпитвал, когато Отец творял всичко чрез Него и за Него. Всъщност тази налада *на отношенията* между Бог и Неговият Син ни се предлага всяка събота:

Така бяха завършени небесата и земята и цялото тяхно войнство. И на седмия ден Бог беше свършил делото, което беше създал; и на седмия ден си почива от цялото дело, което беше създал [Отец и Сина се наслаждават]. И Бог благослови седмия ден и го освети, защото в него си почива от цялото Си дело, което Бог беше създал и сътворил [поканват ни да приемем тяхната налада]. (Битие 2:1-3)

Ако въздържиш крака си за съботата, да не вършиш делата си в светия Ми ден; и **наречеш съботата налада,** светия ден на ГОСПОДА — почитаем; и го почиташ, като не следваш своите пътища и не търсиш своите дела, и не говориш своите думи, **тогава ще се наслаждаваш в ГОСПОДА** и Аз ще те направя да яздиш по високите места на земята, и ще те храня с наследството на баща ти Яков — защото устата на ГОСПОДА изговори това. (Исаия 58:13-14)

Защото и до нас, както и до тях [израилтяните], се донесе една блага вест [вечно благовестие преминаващо във всички диспенсации]; **но словото, което те чува, не ги ползва, понеже не се съедини с вяра** [не са приели вярата на Сина] в онези, които го чува. Защото **ние, повярвалите, влизаме в тази почивка,** както каза Бог: „Така се заклев в гнева Си: Те няма да влязат в Моята почивка!“; **макар и делата Му да са били свършени още при основаването на света**

[достъпна всяка събота въпреки че шестте дни на сътворението са приключили]. (Евреи 4:2-3)

Макар че Бог и Неговият Син са завършили творческата седмица, творческата сила на Бога по възстановяване на Божия образ в падналия човек не е престанала. Тя се проявява, особено, чрез съботата. Затова Исус, когато възстановил парализираният от 38 години човек, казал, че Неговият Баща продължава да работи и в събота (Йоан 5:17). Двамата носители на вестта, за оправдание чрез вяра, към адвентния народ, показали ясно връзката между насладата на Бог и Неговия Син в началото и нейното продължение, в изкуплението на света.

Тук пред нас е представен ясно фактът, че проповядването на евангелието се състои в проповядването на Бога като Създател на всичко, и имаме призива към хората да Му се поклонят като на такъв... Но ние също научихме, че евангелието е добрата вест за спасение чрез Христос. Евангелието се състои от проповядването на Христос и то разпънат... Проповядването на Христос и то разпнат е проповядването на Божията сила и следователно това е проповядването на евангелието, защото евангелието е силата на Бога. И това е в точна хармония с мисълта, че проповядването на евангелието е представянето на Бога като Създател; защото силата на Бога е творческа сила, а Христос е онзи, чрез когото са били създадени всички неща... (Сътворение чрез кръста). Така че проповядването на вечното евангелие е проповядването на Христос – творческата сила на Бога, чрез когото единствено може да дойде спасение. И силата чрез която Христос спасява хората от греха, е силата чрез която Той е създал световите. (*Вечният завет*, с, 21-23)

Същият съботен принцип, като време за получаване на повече от Христовия Дух на доверие, възстановяваща сила и наслада, не се ограничава само до седмичната събота. Левит 23-та глава представя цяла поредица от Божии времена, които не са нищо друго, освен разширение на съботния принцип:

Говори на израилевите синове и им кажи: **ГОСПОДНИТЕ празници**, в които ще свиквате свети събрания, **Моите празници**, са тези: Шест дни да се върши работа, а седмият ден е събота за почивка, за свято събрание; в нея да не вършите никаква работа; във всичките ви жилища е събота на ГОСПОДА.... [следва подробен списък на всички празници] (Левит 23:2-3)

В списъка с определени времена на Господ, съботата е поставена като тяхна глава. Това е така, защото тези празници се намират в отношенията на източник и канал, моделирани от отношенията на Отец и Неговия Син. Разбирайки истинския смисъл на съботата, ние ще разбираме и този на останалите времена:

На народа отново бе напоменена святата задължителност на съботата. Бяха посочени годишните празници, когато всички мъже от народа трябваше да се събират пред Господа, донасяйки Му своите благодарствени приноси и първите плодове от Неговите щедри дарове. Изтъкната бе целта на всички тези наредби: те **не бяха израз на своеволен стремеж към върховенство; всички бяха дадени за доброто на Израил**. Господ каза: “Бъдете Ми свети човеци” (Изм. 22:31) - достойни да бъдат признати за собственост на един свят Бог.” (*Патриарси и пророци* – с. 311, Гл. 27 - Параграф 42)

Това преживяване е възможно само, когато имаме разбирание за хармоничните отношения между закона и евангелието, каквито съществуват и между закона и книгата на закона (Вт. 31:26). В противен случай, ще клоним или към законничество, или към евангелие, отхвърлящо закона. Призовани сме да пазим Божия закон с всички Негови заповеди, постановления и съдби, но не като слуги, а като Божи синове и дъщери, чрез Духа на Божия Син.

Помнете закона на слугата Ми Мойсей, който му заповядах на Хорив за целия Израил, наредби и

правила. Ето, аз ви изпращам **пророк Илия, преди да дойде великият и страшен ден на ГОСПОДА.** И той ще обърне сърцето на бащите към синовете и сърцето на синовете към бащите им, за да не дойда и да поразя земята с проклятие. (Малахия 4:4-6)

Господ ни разкрива увеличаващото се количество на Христовия Дух, обещан в определените времена. За всички, които го приемат с вяра, Той предоставя благословения, чрез един разширяващ се съботен канал. В книгата Числа 28^{ма} и 29^{та} глави са посочени точните увеличаващи се количества на жертвите и мерките за брашното и маслото. Подробно разглеждане на това нарастващо благословение може да намерите в книгата *Жив хляб от небето*.¹⁶ Заличаването на греховете, от регистрирането в небесното светилище, в Деня на умилоствението е свързано именно с приемане на освежаване от присъствието (лицето) на Господ:

Затова, покаяйте се и се обърнете, за да се **заличат греховете ви** и да **дойдат освежителни времена от лицето на Господа** и Той да ви изпрати **определения за вас Исус Христос**, (Деяния на Апостолите 3:19-20)

Не е случайно, че чрез папската система, Сатана замислил да промени не само съботата, но и празниците, за да лиши Божия народ от освежаващото присъствие на Господ:

...и против Всевишния ще произнася думи [папството] и ще угнетява светиите на Всевишния; дори ще замисли да отмени у тях **празничните времена и закона**, и те ще бъдат предадени в ръката му до време и времена и полувреме. (Дан. 7:25, Синодален превод)

Казва ни се, че възстановяването на пълната събота във времето преди последната скръб, е свързано с изпълването на Духа и, че то ще предизвика яростта, както на падналите църкви, така и на номиналните адвентисти:

Видях, че Бог има деца, които не познават и не пазят съботата. Те не са отхвърлили светлината за нея. В

---

16 maranathamedia.bg

началото на времето на скръбта, ние **бяхме изпълнени със Светия Дух, когато излязохме да прогласим съботата по-пълно**. Това разяри църквите и номиналните адвентисти, тъй като те не можеха да опровергаят истината за съботата. По това време всички от избрания Божия народ видяха ясно, че ние имаме истината и излязоха, и претърпяха преследването заедно с нас. Видях в страната **меч, глад, епидемии** и голямо смущение. (*Ранни писания*, с. 33, Следващи видения – Параграф 5)

Тези събития, в началото на времето на последната скръб, следват образа за Изхода на израилтяните от Египет:

А всичко това им се случи за пример и беше записано за поука на нас, върху които са дошли **последните времена**. (1 Коринтяни 10:11)

След това Мойсей и Аарон влязоха и казаха на фараона: Така говори ГОСПОД, Израилевият Бог: Пусни народа Ми, за да **Ми направи празник** в пустинята! Но фараонът каза: Кой е ГОСПОД, че да послушам гласа Му и да пусна Израил? Не познавам ГОСПОД и няма да пусна Израил. А те казаха: Бог на евреите ни среща. Молим ти се, нека отидем на тридневен път в пустинята, за да принесем жертва на ГОСПОДА, нашия Бог, за да **не ни порази с мор или с меч**. Но египетският цар им каза: Защо вие, Мойсей и Аарон, отвличате народа от работата му? Идете на определените си работи! И фараонът каза още: Ето, народът на земята сега е многоброен, а вие го правите да **остави** (Евр. Речник на Стронг – шабат , т. е. събота) определените си работи. (Изход 5:1-5)

Мойсей възстановил спазването на съботата преди излизането на Израил от Египет, а в следствие апелирал към фараона да ги пусне да спазват празник, за да не ги нападне меч или мор. Така и в края на времето Божият народ ще бъде скрит под сянката на Всемогъщия и язва няма да нападне шатъра му (Пс. 91:1, 10), когато унищожителят, Сатана, излезе да погубва оне-

зи, които следват характера на неговия звяр:

Когато третата ангелска вест приключи, благодарта не се застъпва повече за виновните жители на земята. Божият народ е свършил делото си. Получил е “късния дъжд”, “освежителните времена от лицето на Господа” и е подготвен за часа на изпитанието, който е точно пред него. Ангели забързано летят между земята и небето. Един ангел, завръщаш се от земята, съобщава, че е приключил делото си; последната проба над света е направена и **верните на Божествените предписания са получили “печата на Живия Бог”**. Тогава Исус преустановява ходатайствената служба в небесното светилище... Когато Исус напуска светилището, **тъмнина покрива жителите на земята... Силата, задържала досега влиянието на Сатана над непокаяните, е отстранена и злият ги завладява окончателно.** Божието дълготърпение е свършило. Светът е отблъснал Неговата милост, пренебрегнал е Неговата любов и е потъпкал закона Му. Неправедните са преминали границите на своето благодатно време; **Божият Дух, на Когото постоянно са се съпротивлявали, най-после се е оттеглил от тях. Незакриляни повече от Божествената благодат, те са без защита пред лукавия враг. Тогава Сатана ще тласне жителите на земята в последна голяма скръб. Когато Божиите ангели спрат да обуздават свирепите ветрове на човешките страсти, всички елементи на борба ще бъдат пуснати на свобода.** Целият свят ще бъде въввлечен в гибел, много по-страшна от сполетялата древния Ерусалим. (*Великата борба*, с. 613, 614, Гл. 39, Параграф 2, 3)

Става ясно, че това, което Писанието нарича Божия гняв или ярост, не е наказание, произхождащо директно от Бога. Това е резултатът от окончателното изгонване на Божия Дух, след като и последната вест на милост е била отхвърлена. Победата над „звяра“ (папството), неговия „образ“ (съединяването на църква

и държава) и неговия „белег“ (фалшивата събота), ще бъде осъществена, чрез придобиване на Божия характер, чрез Светият Дух, който се дава в по-голяма мярка в съботата и нейното разширение (всички определени Господни времена).

И видях на небето друго знамение, голямо и чудно: седем ангела, които държаха последните седем язви, защото с тях се изчерпва Божията ярост. И видях нещо като стъклено море, размесено с огън; и тези, **които бяха победили звяра и неговия образ, и числото на неговото име** [характер], стояха при стъкленото море, като държаха Божии арфи. И те пееха **песента на Божия слуга Мойсей и песента на Агнето** [последният Изход от духовния Египет]... (Откровението на Йоан 15:1-3)

11. Кое води до падането на Вавилон?

И друг, втори ангел, следваше отзад и казваше:
Падна, падна великият Вавилон, който напои всичките нации с виното на своето разпалено блудстване.
(Откровението на Йоан 14:8)

Както видяхме по-рано, падението на Вавилон било обявено чрез същата ръка, която изписала огнените думи на стената в двореца на Валтасар, а, когато Исус извикал „Свърши се!“ раздрала отгоре до долу завесата, която отделяла Святото от Най-святото място на земния храм. Чрез Своя живот на безподобна милост, доброта и любов, и чрез Своето невиджано себеотрицание в смъртта Си на кръста, Той потвърдил Онова, което учил в планинската проповед за Своя Баща:

Чули сте, че е било казано: „Обичай ближния си, а мрази неприятеля си.“ Но Аз ви казвам: **обичайте неприятелите си и се молете за онези, които ви гонят, за да бъдете синове на вашия Отец, който е на небесата; защото Той прави слънцето Си да изгрява и над злите, и над добрите; и дава дъжд и на праведните, и на неправедните. Защото, ако любите онези, които любят вас, каква награда имате? Не правят ли това и бирниците? И ако поздравявате само братята си, какво особено правите? Не правят ли това и езичниците? И така, бъдете свършени и вие, както е свършен вашият небесен Отец.**

(Матей 5:43-48)

Пълното падане на Вавилон не може да се осъществи преди на земята да има един народ, който да отрази в пълнота същия този характер. Когато по този начин се проповядва вечното евангелие, тогава и мерзостта, която докарва запустение, чрез фалшивата система за справедливост на Сатана, ще бъде напълно изобличена. Макар през 1798 г. папата да бил пленен, а през 1844 г. протестантските църкви да били изобличени като дъщери на Вавилон, заради отхвърлянето на вестта за скорошното идване на Христос, Първата ангелска вест не е проповядвана така, че да доведе до пълното падане на Вавилон. Мерзостта от погрешното разбиране на Божия характер живее и днес в сърцата на милиарди и затова и раната на папството почти напълно е оздравяла (Откр. 13:3). Затова, когато говори за проповядването на евангелието, в самия край на времето, Исус показва, че мерзостта все още е жива:

И това благовестие на царството ще бъде проповядвано по целия свят за свидетелство на всичките народи; и **тогава ще дойде свършекът. Затова, когато видите мерзостта на запустението, за която е говорено чрез пророк Даниил, стояща на святото място – който чете, нека разбира.** (Матей 24:14-15)

Тройната ангелска вест трябва да бъде разбрана и проповядвана именно в рамката на вечното евангелие, което показва:

1. Хармоничното отношение на Стария и Новия завет, като Вечният завет (Евр. 13:20), по модела на отношението между Отец и Сина (източник и канал; корен и плод)
2. Страхата от Бога, като начало на Божията Мъдрост, която е Христос, единородният Син на Бога, Синът на чистата Божия любов *Агапе* (Пр. 8:12, 22-30; 1 Кор. 1:24; 1 Йоан 4:9-11; 2 Йоан 1:1-3).
3. Отдаване слава на Бога, като отразяване на истинския, ненасилствен характер на нашия небесен Баща, точно така, както той е разкрит от Неговия Син на земята (Йоан 17:3-4).
4. Божият съд, като времето в което сме поканени да на-

влезем в пълнотата на осиновителния процес, чрез Духа на Божия Син. Само така можем да видим, че „няма никакво осъждане за онези, които са в Христос Исус“ (Римл. 8:1). Тогава ще видим Отец не неясно и като в огледало, а такъв какъвто наистина ни е разкрит чрез Своя Син. Един, Който не осъжда никого, но уважава волята на всеки да съди себе си, според представите си за Божия характер. По този начин, любовта на Отец, която идва при нас, чрез Неговия Син, наистина изпъжда всеки страх. Страхът има наказание в себе си, а когато е изпъден, можем наистина да имаме увереност в съдния ден. (1 Кор. 13:12; Йоан 5:22; 1 Йоаново 4:15-18; 2 Тим. 4:7-8).

5. Съботата като, времеви храм, който ни донася присъствието на Бога, чрез Неговия Син. Присъствие, съдържащо всичката наслада на Сина, от това да твори и да си почива в Своя Баща, утвърждавайки постоянно Своята идентичност в отношението Си с Него, а не във великите дела, които е постигнал. Даряването от нашия небесен Баща, на този Свят Дух на единородния Син, чрез всички определени времена се разбира по-нататък просто като едно разширение на съботния принцип, а не като независими от него времена без благословение (Лев. 26:2; Лев. 23:1-3; Мат. 11:25-30).

Когато тези съставки са налице в Първата ангелска вест, тогава ние наистина ще я проповядваме в нейния истински контекст, Вечното евангелие. А това означава, че падението на Вавилон ще бъде подсигурено чрез изявата на Божия характер в нас, Христос във вас, надеждата на славата (Кол. 1:27).

Чуйте текста на уникалната песен (опитност) на онези, които ще са победили звяра, неговия образ и неговия белег, усвоявайки напълно принципите на Първата ангелска вест в контекста на едно вечно евангелие:

И те песах песента на Божия слуга Мойсей и песента на Агнето и казваха: Велики и чудесни са Твоите дела, Господи, Боже Всемогъщи; праведни и истинни са Твоите пътища, Царю на нациите! **Кой няма да**

се бои от Теб [бойте се от Бога], Господи, и няма да прослави Името Ти [въздайте му слава – отразете характера Му]? Защото само Ти си свят. Всички народи ще дойдат и ще се поклонят пред Теб [поклонете се на Този, който....], защото се явиха Твоите праведни дела. **И след това видях, че на небето се отвори храмът на скинията на свидетелството.** (Откровението на Йоан 15:3-5)

Когато тази песен на вечното евангелие се пее с Христовия Дух в сърцата, Светая Светих се отваря, защото характера на нашия небесен Баща е представен в Своята пълнота пред света. За съжаление, когато види тази слава, по-голямата част от света ще избере да ѝ обърне гръб. По този начин, те сами ще приключат благодатното си време и последните язви ще започнат.

12. *Виното на блудницата се превръща в гнева на Бога*

И друг ангел идеше след него, и казваше: Падна, падна Вавилон, градът голем; защото от **виното на яростта на своето блудодеяние** напои всичките народи. (Откровението на Йоан 14:8, Цариградски превод)

И друг, трети ангел, ги следваше и казваше със силен глас: Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ [характер] и приеме белег на челото си или на ръката си [следва неговите времена вместо Божиите], той също ще пие от **виното на Божията ярост**, което е **приготвено чисто** [без примес] в чашата на гнева Му, и ще **бъде мъчен с огън и сяра пред светите ангели и пред Агнето**. И *димът от тяхното мъчение ще се издига за вечни векове*; и онези, които се покланят на звяра и образа му, **няма да имат покой** ни денем, ни нощем, нито който и да е друг, който приема белега на името му. (Откровението на Йоан 14:9-11)

След това видях друг ангел [четвърти], който слезаше от небето и имаше голяма власт; и **земята се осветли от неговата слава** [представяне в плът на характера на Отец според вечното евангелие]. Той извика със силен глас и каза: **Падна, падна Вавилон**, великата блудница, и стана жилище на демони, затвор на всякакъв нечист дух и затвор на всякаква нечиста и омразна птица; защото всички нации пиха от **вино-**

то на **гнева** на нейното блудстване и земните царе блудстваха с нея, и земните търговци се обогатиха от могъществото на нейния разкош. И чух друг глас от небето, който казваше: **Излезте от нея, народе Мой, за да не участвате в греховете ѝ и да не споделите язвите ѝ;** (Откровението на Йоан 18:1-4)

Времето, от втория до четвъртият ангел, е резултат от забавянето на Божия народ на остатъка. Неуспеха му, да представи в пълнота вечното евангелие, е поради неразбиране пълния смисъл на Тройната ангелска вест:

Ако бяха продължили (адвентистите) да се облягат на водещата ги и в миналото ръка, щяха да видят Божието спасение. Ако всички, които работеха заедно в движението от 1844 г., **бяха приели и разгласили третата ангелска вест със силата на Светия Дух,** Господ щеше да действа мощно чрез техните усилия. **Поток светлина щеше да се излее над света.** Жителите на земята щяха да бъдат предупредени още преди години, последното дело можеше да бъде завършено и **Христос да е дошъл, за да избави народа Си.** (*Великата борба*, с. 457, Гл. 26, Параграф 19)

Пред себе си виждаме едно специално дело за извършване. Сега трябва да се молим както никога преди това за ръководството на Светия Дух. Нека търсим Господ с цяло сърце, за да можем да го намерим. Приехме светлината на трите ангелски вест; и сега трябва да излезем решително напред, и да заемем позицията си на страната на истината. Четиринадесетата глава на Откровение е глава от най-дълбок интерес. Това писание **скоро ще бъде разбрано във всички отношения**, и вестите, дадени на Йоан откровителя ще се повторят с отличим изказ. **Пророчествата в осемнадесетата глава на Откровение скоро ще се изпълнят. По времето, когато се прогласява третата ангелска вест, “един друг ангел“ трябва да “слезе от небето, имайки голяма сила,” и земята**

трябва да бъде “просветлена от неговата слава.”
Духът на Господ така милостиво ще благослови посетените човешки инструменти, че мъже, жени и деца ще отворят устните си за прослава и благодарност, **изпълвайки земята с познанието за Бога, и с неговата ненадмината слава** [характер], **така както водите покриват морето.** (*Ривю енд Херълд* – 13-ти октомври, 1904 г., Параграф 1-3)

Казва ни се, че това повторение е паралел на земната мисия на Исус:

Когато Исус започна Своето публично служене, Той очисти храма от светотатственото му оскверняване. Почти последният акт на служенето Му бе да очисти храма отново. **Така и в последното дело за предупреждение на света, се извършват два различни призива към църквите; втората ангелска вест, и гласът, който се чува в небето, “Излезте от нея, народе мой,...** Защото греховете ѝ достигнаха до небето, и Бог си спомни нечестията ѝ.” (Откр. 18:4, 5.) (*Материали от 1888 г. - с. 725, параграф 2*)

Търговията в храма е проблем започнал още, когато Луцифер отхвърлил поклонението на единородния Син и представил своята лъжа за вродения източник на живот и правда (Ез. 28:16, 18). Това е така, защото търговските транзакции са възможни, само, извън идентичността и стойността в отношенията ни като синове и дъщери на Бога. Само, където съществува вярата, че притежаваме нещо лично наше, което да предложим на другите, в замяна на някаква стойност (1 Кор. 4:7).² Последното очистване на храма, чрез увеличената светлина във вестта на четвъртия ангел, има за цел да ни върне напълно вярата Исусова. Вярата в нашата истинска стойност като Божии деца, приети в Неговия единороден Син, (Мат. 3:17; Еф. 1:6) а не чрез изпълненията и постиженията на старозаветното мислене на плътския човек (Иzx. 19:8).

Само с такава вяра ние сме оправдани и можем да следваме всички принципи на Божието царство, Неговите духовни зако-

ни, постановления и наредби (Римл. 7:14). Само с такова оправдание сме подготвени да оценим напълно Божия характер в Най-святото място, засвидетелстван чрез живота на Неговия Син на земята. Тогава ще можем да видим, че Божият гняв, за който предупреждава третият ангел, е яростта на блудницата Вавилон. След като е опила всички народи и църкви с нейните измамни учения за Божия характер, те са отказали да изтрезнеят от това вино, въпреки, че им е била представена истината на вечното евангелие. Нашият небесен Баща, най-накрая, с мъка се съгласява, тази нейна ярост, да се върне върху нея и тях, наричайки това Божият гняв, защото така ще изглежда в очите на плътския човек:

Но ако нашата неправда изтъква Божията правда, какво ще кажем? Несправедлив ли е Бог, **когато нанася гняв? По човешки говоря.** (Римляни 3:5)

И като ги изгледа **с гняв, наскърбен поради закоравяването на сърцата им**, каза на човека: Протегни си ръката. Той я протегна и ръката му оздравя. (Марко 3:5)

ГОСПОД се е изявил, **Той извършва съд. Безбожният се впримчва в делото на ръцете си.** (Псалми 9:16)

И десетте рога, които ти видя – те и звярът – **ще намразят блудницата и ще я направят пуста и гола, и ще изядат месата ѝ, а нея ще изгорят с огън.** Защото **Бог сложи в сърцата им да извършат Неговата воля** [Бог допуска грехът да бъде наказан с грях], като действат единомислено и предадат царската си власт на звяра, докато се изпълнят Божиите думи. (Откровението на Йоан 17:16-17)

Когато Бог призовава онези, които са приели истинската си идентичност в Неговия Син да излязат от блудницата Вавилон, Той им казва да направят това, за да не участват в нейните язви (Откр. 18:4). Божият гняв и Неговите язви са всъщност гневът и язвите на блудницата, които са оставени да дойдат върху нея и народите, защото, отхвърляйки истинската представа за Бога

те са избрали да виждат събитията по този начин. Затова избират да отхвърлят и вестта за по-пълната събота, те се лишават от почивката на Божия Син в обятията на Неговия Баща в тези времена и резултатът от това, е, че за тях няма „покой, ни денем, ни нощем“:

..той също ще пие от виното на Божията ярост, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му, и ще бъде мъчен с огън и сярата пред светите ангели и пред Агнето. И димът от тяхното мъчение ще се издига за вечни векове; и онези, които се покланят на звяра и образа му, няма да имат покой ни денем, ни нощем, нито който и да е друг, който приема белега на името му. (Откровението на Йоан 14:10-11)

Гръцката дума, която тук е използвана за сярата има следните определения:

θειον (теон, във връзка с теос – има общо с божеството)

Определение от речник на Стронг: 1. сярата а. божествен тамян.....

На пионерите на адвентизма било открито, че този огън не можел цяла вечност да изгаря нечестивите, защото това би било в противоречие с Божия справедлив характер и с учението за състоянието на мъртвите. Днес сме поканени да извървим следващата стъпка в тясната пътека на тази истина за Божия характер, за да видим, че нашият небесен Баща не е източникът на това страдание. Неговото любящо присъствие изявява греха в истинската му унищожаваша същност и този процес осъществява присъдата:

Четем за веригите на мрака за престъпника на Божия закон. Четем за червей, който не умира и за огън, който не гасне. **По този начин е представено преживяването** на всеки, който си е позволил да бъде присаден в стеблото на Сатана, който е подхранвал греховни качества. Когато е прекалено късно, той ще види, че грехът е престъпването на Божия закон. Ще

осъзнае, че заради престъплението, душата му е откъсната от Бога, и че Божият гняв остава върху него. **Това е един неугасим огън**, и чрез него ще бъде унищожен всеки непокаял се грешник. Сатана се бори постоянно да води хората към грях и този, който желае да бъде воден, който отказва да остави греховете си и презира прощението и благодатта, ще претърпи **резултата от своя курс**. (Знамения на времето, 14-ти април, 1898 г., Параграф 13)

Това не е акт на **произволна проява на власт** от страна на Бога. Отхвърлилите Неговата милост **жънат онова, което са посели**. Бог е източникът на живота и когато някой избере да служи на греха, той се отделя от Бога и по този начин се откъсва от живота. Такива хора са „странници (т. е. отчуждени) на живота от Бога.” Христос казва: „Всички, които мразят Мене, обичат смъртта” (Еф. 4:18; Пр. 8:36). Бог им дава живот за известно време, за да могат да развият своя характер, да разкрият принципите си. Щом извършат това, те получават **последниците на своя избор**. Чрез живот на бунт Сатана и всички, присъединили се към него, се поставят **толкова извън хармония с Бога, че самото Му присъствие се оказва за тях унищожаваш огън. Славата на Този, Който е любов, ще ги погуби**. (Копнежът на вековете, с. 764, Гл. 79, Параграф 28)

Славата на Този, който е любов изобличава греха по такъв начин, че вината за него ще убие грешника, също както Божият Син умрял на кръста, смазан от греховете на света. Нека станем и да се събудим, за да се отърсим от хилядолетните заблуди за характера на нашия милостив и дълготърпелив Баща, за да може да отразим славата Му и да засияем със светлината на четвъртия ангел, която единствена може да наистина да изобличи Вавилон!

Заклучение

В самото начало на започналата в небето Велика борба, Лущифер, тласкан от самозабравата за един независим източник на живот и стойност, представил Божия закон, а оттук и Божия характер, като произволни и изкуствено налагани, и оттук и теорията, че Божият характер не е характер на любов. Когато успял да измами голяма част от ангелите в това, той подсигурил необратимостта на решението им като заявил, че дори и да решат да се върнат при Бог и Неговия Син, Бог не би им простил. Тези идеи са самата идея на Вавилон и Писанието ги нарича мерзост, защото те скриват милостивото лице на Отец и карат личността да смята греха за път на свободата от предполагаемата тирания на един бог, който в действителност няма нищо общо с нашия небесен Баща, а е по-скоро копие на самия Сатана. Сатана твърди, че предлага едно управление на свобода и любов, но неговото управление в действителност е базирано на алчност и чувство за несигурност.

Когато нашите първи родители възприели дълбоко в сърцата си тези лъжи, тяхното разбиране за справедливост отразявало сатанинската система, че всеки грях трябва да бъде наказан и, без проливането на кръв, няма прощение. Понеже жертвената система, както и самото разпъване на Христос от греховете ни, са разбирани като нещо, което Бог изисква, за да може да ни прости, нашият небесен Баща се съгласява да ни достига, чрез един процес, при който законът отразява мисленето на естествения човек, за да направи грехът му да изобилства, та да може където изобилства грехът, много повече да се преумножи благодатта (Римл. 5:20).

Историята на Израил е един пример за това как цял един народ може не само да снижи представите си за Божия образ до своето ниво, но и да узакони тези представи в една амалгама от сатанинската система за справедливост и Божието управление, при което всеки акт на справедливост и съд е продиктуван само от милост и любов (4 Царе 17:7, 8; Мат. 5:38, 39). Понеже преживяването на Израил е колективно, по този начин те превърнали старозаветното мислене в цяла една епоха. Но през цялото това време на тях се проповядвало същото евангелие, както и на нас (Евр. 4:2). Божията милост е вечна (Пс. 118:1), но, когато евреите отхвърлили и най-пълното откровение за характера на Бога в лицето на Неговия Син, за тях като народ, вече нямало какво да се направи. Чрез същия този процес ще приключи и благодатното време на цялото човечество след като последната вест на милост чрез четвъртият ангел бъде отхвърлена от мнозинството.

Макар че първоначално християнската църква последвала с вяра Христос в Святото място и по този начин получила ранния дъжд на Неговия Дух, последвалото отстъпление поставило християните в подобно състояние като това на юдеите. Въпреки че християните вече не принасяли безполезни жертви в двора на светилището, те се молили напразно на един Бог, който трябва да бъде умилостивен, чрез смъртта на Своя Син, а ако това не е достатъчно, на помощ ще дойде цял арсенал от човешки застъпници начело с папата и Дева Мария, за да укротят яростта на този Бог. За да облекчат това свое тежко състояние, християните определили Божия закон към старозаветната епоха, но това още повече ги отдалечило от представата за истинския характер на Бога. По тази причина, историята на физическия Израил и тази на християнството представлява епохата на седмкратното наказание за престъпване на Божия завет (Лев. 26:18, 21, 24). Излиза, че съвършеният план на нашия небесен Баща не е бил християните да се лутат между двора и Святото място, бивайки преследвани и убивани в продължение на повече от дванадесет века, за да задоволят фалшивата представа за справедливост на мнозинството, а само малцина да бъдат обърнати към вярата и то посредством същия този процес.

Затова дори и Протестантската реформация не успяла да изведе човечеството от това мислене и то е отразено в множеството кървави битки между католици и протестанти. Цяло чудо е, че нашият небесен Баща все пак е успял да привлече адвентния народ към следване на Неговия Син в Най-святото място. На завесата, която разделяла Святото от Най-святото място са извезани ангели (Изх. 26:31-34). Именно правилното разбиране на Тройната ангелска вест е това, което щяло да въведе адвентния народ в Най-святото място. Но дори и чрез Тройната ангелска вест ние сме изпитвани как четем, понеже Бог е допуснал там да се отрази нашето повлияно от Сатана мислене, за да не ни принуждава да приемем Неговия характер, а да ни даде свободата сами да изберем какъв е Богът на когото служим.

Пътят към Най-святото място е бил отворен още на Голгота, чрез живота и смъртта на Божия Син, но ние сме поканени да извървим този път докрай, минавайки през постепенно, но пълно изобличаване на нашето греховно мислене, последвано от оправдание, за да стигнем до отражението на прекрасния характер на нашия небесен Баща, в Когото няма никаква тъмнина (1 Йоан 1:5). Ще пожелаем ли да следваме Агнето където отива, за да може да имаме името на Неговия Отец на челата Си? Ние избрахме да следвам този път.

Нека приемем всички компоненти от вестта на Първия ангел, в контекста на Вечното евангелие. Само така лъжите на Вавилон могат да бъдат разкрити и неговото господство над умовете на хората да падне, та Бог да може да каже за нас:

Тука е търпението на светиите: тука са тези които пазят заповедите Божии и верата Исусова. (Откровението на Йоан 14:12)

Станало е достатъчно ясно, че правилното разбиране на последователността във вестта на Първия ангел съдържа ключа за падането на Вавилон и разкриването на токсичността на неговото вино. Този Първи ангел не просто има някакво евангелие, а по-скоро Вечното евангелие и тези, които го приемат, не само ще пеят песента на Агнето, но и песента на Мойсей, защото в рамките на Вечното евангелие това е една и съща песен. Увереността на това евангелие ни води до заключението, че това, което Христос е разкрил на земята в Неговия напълно ненасилен характер, е същото вчера, днес и завинаги, и такова откровение ни кара да Му отдадем слава. С откровението на този характер в Христос, сме в състояние да участваме в часа на съда и да отсъдим за Бога като свят, милостив и справедлив. Това ще отвори сърцата ни, за да си почиваме в Този, „Който е направил небето и земята, моретата и водните извори“ и да Му се поклоним с любов и истина.

Адвентистите от седмия ден обявяват вестта на Третия ангел от 1844 г., но без пълно разбиране на Божия характер това послание произвежда ограничен израз във вестта на Втория ангел, дадена по това време. Ключът, който дава сила на вестта на Третия ангел, е славната светлина от откровението за Божия характер на любов. (Виж Притчи Христови, Гл. 29, Параграф 19-23). Входът към получаването на този ключ бил в ръцете на родения Син и истината за вечния завет дадена през 1888 г. от старейшините Уагонър и Джоунс.

